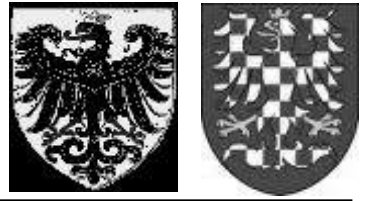

NOVINY

Volume 6 Issue 017 (707)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

10. VIII. – 23.VIII. 2026

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 10. srpna
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Ono se většinou na tím nepřemýšlí, neb by se mohl jeden z toho zcvoknout.

Čínanka se maluje za jízdy autem ve zpětném zrcátku, protože nedává pozor vrazi do skupiny cyklistů a dva zabije a dva zraní.

Odmítá jakoukoliv vinu a za všechno mohou ti cyklisti kteří byli ve špatné době na špatném místě vlastně ona je ta poškozená neb ti cyklisti ji nejenže poškodili auto, ale i způsobily traumatický šok, takže by ji to měli finančně nahradit a teď ji ti rasističtí Australané dokonce vlácejí po soudech za něco, co způsobili ti cyklisti, takže se sebere a na pas sestry odjede do Číny, aby měla pokoj.

Ještě lepší je paní, která zažalovala obchod neb synek, který chtěl obchod vykrást, se rozhodl rozbít skleněné dveře nárazem hlavy z čehož umřel, a maminka zažalovala majitele obchodu a chtěla náhradu dva miliony, protože sklo bylo tak záměrně silné, že zabilo synka.

Pracovníci v koncentracích a socialistických věznicích se cítí neviní, oni přece mučí a zabíjejí v zájmu státu a lidstva. I takový Mengele, který dělal pokusy na lidech to přece dělal v zájmu vědy a lidstva, a nejen on, stovky nejen německých ale i českých a amerických lékařů snad i dodnes dělá nesmyslné pokusy na lidech, pokud se berou vězňové jako lidi. V zájmu lidstva a zářných zítřků vlády pokusy na lidech tají.

Řešili bychom si pomáhat.

Řeka jménem Grose.

George Švehla 2026.

Jak jsem se už dříve zmiňoval, tak v dobách kdy jsem byl ještě velice intenzivně zapojen do výrobního procesu, tak jsem si aspoň jednou za měsíc musel dobít moje mentální baterky a fyzicky protáhnout zlenivělé tělo, které moc pohybu v mojí práci nepoznalo.

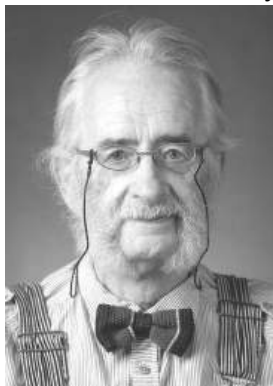
Oficiálně byla tehdy pracovní doba 38 hodin týdně, za kterou jsme jako senior technical staff – vyšší techničtí pracovníci, dostávali roční plat vyplácený po 14 dnech již tehdy elektronickým převodem na naše bankovní konto. Takže výše ročních odměn byla stanovena bez ohledu na to kolik hodin jsme ve skutečnosti odpracovali. Takže týdenní průměr

se pohyboval mezi 50 – 60 hodinami bez nároku na jakýkoliv příplatek za přesčasy.

V těchto bohubilých dobách jsme mívali jeden víkend v měsíci třídní, tedy dlouhý víkend, pátek, sobotu a neděli. A právě tento víkend jsem obvykle zmizel z civilizace do zdejší nádherné divočiny abych se snad z té samé civilizace nezbláznil. Klid v lidu prostě přírodě byl balzám na moje nervy, i když tělo dostávalo pořádně zabrat.

Jak mnozí čtenáři už ví, bydlíme v sousedství nádherných a rozlehlých národních parků a tak mnoho míst k těmto aktivitám jsem měl nedaleko. Jedno z nich bylo hluboké údolí a místy i divoký kaňon jménem Grose, kterým protéká řeka stejného jména. https://en.wikipedia.org/wiki/Grose_Valley

To stačilo popojet Land Roverem o dvě osady dále a potom po dosti divokém „fire trail“ - cesta bušem, vytvořená pro hasiče aby se dostali k ohni v době požárů buše. Potom, téměř na konci cesty jen „zaparkovat“ Landáka někde šikovně do hustého buše a po značně divoké pěšině, známé jen zasvěceným, se vydat do hlubokého údolí řeky Grose. Pěšina vedla

příkrými svahy krásným vzrostlým bušem vroubená hustým a krásným podrostem. Místy ho tvořily ostrůvky bujného kapradí „maiden hair fern“ - dívčí vlasy, https://www.flowerpower.com.au/maiden-hair-fern-1238280130p?option_price=23.99&option_size=5259&gad_source=1&gad_campaignid=22309080189&gclid=Cj0KCQiAgvPKBhCxAARIsAOIK_EoC1r5AmoeKrHBF3oKHTzhuq8TL7YObmSfNp2HkV-iyIV9_kx5PDmEaArcVEALw_wcB

různými keři a hustým, 1.5 m vysokým kapradím jaké známe z českých luhů a hájů. Posledních, zhruba 100 m od řeky se prudký svah změnil v téměř kolmou skálu po které se dalo opatrně slézt ke korytu řeky. Toto je opět skalnaté s občasnými písčnými mini-plážemi. Všechny okolní skály jsou tvořeny třetihorními pískovci.

Projít, prolézt, probrodit a místy i proplavat celé toto divoké údolí od horního toku potoku Victoria, který se záhy vlévá do řeky Grose, až po soutok řeky Grose s řekou Nepean u Yarramundi představuje tři plné dny náramného tělocviku. Cesty zde žádné nejsou a tak nezbyvá než se prodírat hustým pobřežním bušem, skákat přes kameny v řece, místy ji brodit a také plavat. Kdo z vás zkusil

plavat s 25 kg krosnou na zádech? Jistě zajímavá zkušenost. Na většině návštěv tohoto údolí mě vždy doprovázel náš polo-jozefčík Waldemar a později i podvraták Pajda. Ten si to užíval ještě více jako pán. Celou délku údolí jsem si prošel jen 4x, poprvé špatnou cestou, proti toku proudu řeky, kdy veškerá vegetace, větve keřů a podobně, míří proti vandrakovi takto učená proudící velkou vodou a nesmírně ztěžuje postup, o rozedraném oblečení a poškrábané kůži ani nemluvě.

https://en.wikipedia.org/wiki/Grose_River

Oproti tomuto jsem údolí nesčetněkrát navštívil výše popsanou cestou od zaparkovaného Landroveru. Po sestupu strmou pěšinou se dostáváme ke skalnatému korytu řeky, kde jsou jen skalní lavice a hustý buš bez cest. Kudy buš a skály pustí jdeme proti toku řeky po jejím pravém břehu k velké tůni, která má více jak 100 m v průměru. Tato je dokonce ozdobena malou písčnou pláží. Voda je průzračně čistá, ale na pohled černá. To proto, že na dně leží černý popel z četných požárů buše. Tůň je více jak 20 m hluboká a na jejím dně jsou kusy ohořelých stromů, které tam tlí. Tento proces tlení probíhá i v písku dna který je smíšen s popelem. A tak když jeden píchne klacíkem do dna u břehu, tak na hladinu vyskočí bublina, asi metanu, protože po přiložení hořící zápalky plyn za hlasitého bafnutí vzplane. A také zrovna nevoní.

Od velké tůně, asi 200 m proti toku, pod skalními útesy, se nachází moje oblíbené místo k pobytu. Skalnaté břehy řeky jsou místy písčité a mezi balvany v korytě jsou malé tůňky klidné vody. Nejdříve jsem spával na písčitém břehu, avšak časem jsem našel v útesu který se zde strmí do výše více jako 100 m, asi 20 m nad řekou pěkné bydlení. Ano muselo se k němu po skále těch 20 m vylézt, ale pěkný převis zde tvoří malou jeskyňku, ve které skládací lavice tvoří sedačku, stůl a postel v jednom. Ideální bydlení pro jednoho. Na písku břehu jsem si vařival na malém ohýnku, v mém bydlíku ve skále na malém benzinovém vařiči. Navíc, měl jsem odtud nádherný výhled na řeku, kde se kolem furt něco dělo. Tím myslím veškerá dění přírodní bez přítomnosti lidí. O největší frmol se postaralo všelijaké ptactvo, od malinkých střízlíků až po orly klínoocasé. Po okolních skalách hupsali klokánci skalní – rock wallabies, kteří zde nahrazují kamzíky. Na tlapkách mají zvláštní polštářky, které mají na skalách vysoký koeficient tření, tedy vysokou

frikci, a klokánek tak na skále neuklouzne. V řece bývá vidět ptakopysk a jinak mraky různých ryb. Časem jsem si sebou brával můj starý dalekohled, triedr Meopta 8x30, tedy s osminásobným zvětšením, abych si mohl tu okolní krásu řádně prohlédnout. Cestu k tomuto mému bydlíku obvyklerazil bušem Walda, který dovedl najít nejméně zarostlou. Většinou se šlo po vrstevnici, ale jednou se cestou čokl náhle zastavil ohlédl se na mě a odbočil doprava do hustého buše. Asi po 3m odbočil opět do původního směru a po dalších asi 5m se obrátil doleva na původní cestu. Během odbočky se Walda furt po mě ohlížel, asi jestli ho následuju. Po návratu na původní cestu mě to bylo fšhecko jaksí divný a tak jsem se šel velice opatrně podívat vo co go. Ozbroyen jsem byl, bez pořádného klacku se ani bušem projít nedá. Je vhodný k „čištění“ cesty, rozhrnování větévek keřů a podobně. Také je vhodný pokud potkáte nervózního hada. Ano, i zde jsem na cestě našel hada, ale ne nervózního, avšak čekajícího v úkrytu pod několika listy na svoji kořist. Byl to death adder - Acanthophis antarcticus – tedy smrtonoš zmijí, jeden z nejjedovatějších hadů na světě.

https://cs.wikipedia.org/wiki/Smrtonoš%C5%A1_zmij%C3%AD
https://en.wikipedia.org/wiki/Common_death_adder
<https://skillstrainingcollege.com.au/the-common-death-adder-snake/>

Tento výtečník loví svoji kořist velice šikovně. Tělo ukryje pod listy a nebo suchou travu, jen koneček ocasu nechá venku, nedaleko své jedovaté tlamy, jako návnadu. Tento koneček vypadá jako ponrava a had jím také občas pohne, jako že ta ponrava je živá a popolízá. Když nějaký pták a nebo zvířátko si přijde ponravu prohlédnout, tak skončí jako oběd hadovi.

Jednou jsem trávil svoji siestu v mém bydlíku ve skalním útesu, bylo horké, letní odpoledne, když Walda zneklidněl a neležel dál jako zcepenělý na chladném kameni. To upoutalo i moji pozornost a začal jsem se pomocí mého triedru 6x30 značky Meopta zajímat o okolí. Po chvilce pátrání jsem uviděl dva, ji a jeho, jak pomalu brodí řekou proti proudu. Byli asi 80 m daleko, zhruba na půl cestě mezi mnou a velkou tůní, kde asi tábořili. Zrovna dorazili k jedné z četných malých tůní, kde se u jednoho balvanu zastavili ve vodě zhruba do pasu, a začali se cukrovat. O naší přítomnosti neměli ani zdání. **Pokračuje na str.9**

Pondělí 10. srpna

Kolumbii postihlo zemětřesení
Trump chce po Íránu odškodnění
Ruský soud vyloučil z voleb stranu Jabloko
Preference AfD v Sasku-Anhaltsku dosahují 42%
Ministr Klempíř odmítl diskutovat o kulturní politice vlády
Policie navrhuje žalobu pro sedm lidí kvůli zbrojním zakázkám
Cyklisti si nafackovali se sběrači borůvek
Zemřel spisovatel Vladimír Páral (94)
U nás horko a sucho (samozřejmě)

Úterý 11. srpna

Premiérky Dánska a Itálie vyzývají migranty k respektu ke křesťanství A Syrský soud odsoudil k smrti svrženého prezidenta Asada (jenomže ten je v Moskvě)
András Baka se stal maďarským prezidentem
Libanon jako první arabská země zrušil trest smrti
Šlachta nemusí platit novináři Wollnerovi 400 tisíc
Stát musí platit podnikateli Sittovi 35 mega odškodného za právní popotahování A Voda v Orlíku je na minimu, začne se používat voda ze Slap
Vědci zjistili, že dokud nezaprší neporostou houby
Krásný letní den, teplota do 25°C, jenomže je sucho

Středa 12. srpna

Podle Trumpa USA plně kontrolují Hormuz
USA žádají Česko o vydání čtyř Mexičanů
Putin obvinil NATO, že vytváří napětí v Arktidě
Ukrajina podle Zelenského osvobodila od ledna 745 km čtverečních A Počet křesťanů v Číně letos údajně překročil 100 milionů, což je více než počet členů komunistické strany Číny.
Česko vidělo částečné zatmění Slunce
Ministerstvo kultury dá devět milionů na památník lidických dětí A Ústavní soud potvrdil, že justice Jiříkovského poškodila, ve vězení ale zůstane
Na několika místech v Česku ráno mrzlo
U nás slunečný, příjemně teplý den, sucho

Čtvrtek 13. srpna

Ukrajina navrhuje zastavení útoků v Černém moři
V Itálii došlo k výbuchu v muniční továrně
V letadle, ze kterého uprchl Trump, zůstali dva ministři
Tři popravy za jediný den napočítali v USA
Babiš oznámil akci proti suchu
Opozice kritizuje vládu za to, že je sucho
Schillerová jedná s ministry o rozpočtu
Hoří les u Újezdce na Klatovsku
U nás příjemný letní den bez vedra, sucho se čím dál horší

Pátek 14. srpna

Německo chce kvůli obavám z Ruska posílit pravomoci tajných služeb A Francouzská Ústavní rada zamítla zákaz sociálních sítí pro děti do 15 let
USA testují loajalitu k Trumpovi speciálním dotazníkem
Bývalý profesor z Cambridge černý plagiatorský Jason Arday (41) spáchal sebevraždu
Zemřel na motorce finalista Muže roku, včelaři nebylo ještě ani 30 let A Na Smichově se buduje nová čtvrť.
Podoba rekonstrukce náměstí Jiřího z Poděbrad vyvolala letos v červnu velké emoce, velká část náměstí se skládá z otevřeného prostoru bez dostatečného množství zeleně. A Oční pohotovosti v Praze kontaktovalo po středečním částečném zatmění Slunce lidí, kteří měli potíže s očima
Hezky a teplo.

Víkend 15. – 16. srpna

V Chorvatsku chytili čtyři lidi podezřelé ze žhářství
Tři tisíce hektarů lesa už shořelo v Belgii
Teroristé z Hamásu jednájí v Egyptě o Gaze
Indonésii postihlo zemětřesení
V Praze na Vltavě hromadně umírají vodní ptáci.
Ochranáři nevědí proč A Babiš odmítá dát krajům peníze na silnice, že mají peněz dost
Jaromír Soukup (TV Barrandov) podstoupil druhou operaci po brutálním napadení
V Plzni se konal festival Sportmanie
Milovníci historie zkoušeli v akci Cihelna, jestli bychom se v roce 1938 ubránili Němcům
U nás horká sobota, v neděli lehce sprchlo a odpoledne se zase vyčásilo

Pondělí 17. srpna

Ruský nejvyšší soud potvrdil vyloučení strany Jabloko z voleb A V Kongu zuří epidemie eboly
Íránská armáda vypsala odměnu za zabití amerických vojáků A Trump nařídil omezit cvičení armády USA s Jižní Koreou, pro dobrý vztah s Kimem
Děšť zastavil šíření lesního požáru z Belgie do Německa
Babiš popřel, že vláda chce zakázat konopný produkt CNB A Prezident podepsal navýšení rodičovské na 400 tisíc korun
Vláda bude s kraji vytvářet mapu sucha

Budou zrušena krajská informační Eurocentra
Na internetu koluje video a dopis o podivném chování Evy Pavlové v restauraci kde nechala účet 186 tisíc Kč.
U nás dva krátké vydatné slejváky

Úterý 18. srpna

Trump prohlásil, že Hormuz je území USA
Německo prodlouží hraniční kontroly
Rusko vyhrožuje Británii kvůli dodávkám dronů na Ukrajinu
V Ceutě staví stanové městečko pro migranty
Kvůli růstu minimální mzdy se sejde tripartita
Armáda připravuje vrtulníky Venom a Viper k obnově provozu
Prezident Pavel respektuje rozpočet jako nástroj vlády
Korunovační klenoty budou vystaveny až od 19. září
U nás se ochladilo, večer začalo drobně pršet

Středa 19. srpna

Trump se chce setkat s korejským diktátorem Kimem
Putin označil ukrajinské útoky za málo kritické
Ukrajina má nového ministra obrany
Írán hrozí útoky na americké základny v Evropě
Klempíř přislíbil diskusi o ČT a ČRo
Na pražských Vinohradech bude stát nová nemocnice
Senát podpořil prezidenta, aby mohl jmenovat do diplomatických misí A V Mariánských Lázních se konal pohřeb spisovatele Vladimíra Párala
U nás pod mrakem, chvílku trochu přšelo

Čtvrtek 20. srpna

Trump se chce setkat s korejským diktátorem Kimem
Putin označil ukrajinské útoky za málo kritické
Ukrajina má nového ministra obrany
Írán hrozí útoky na americké základny v Evropě
Senát podpořil prezidenta, aby mohl jmenovat do diplomatických misí své kamarády A V Mariánských Lázních se konal pohřeb spisovatele Vladimíra Párala
Klempíř přislíbil diskusi o ČT a ČRo
Na pražských Vinohradech bude stát nová nemocnice
U nás pod mrakem, chvílku trochu přšelo

Pátek 21. srpna

Den okupace ukrajinsko ruskou armádou
Princ Hary musí listu Daily Mail zaplatit 9,5 milionů liber
Íránský prezident navrhuje ukončit válku s USA
USA a Korea předčasně ukončily společné cvičení
Počet mrtvých na ebolu v Kongu silně narůstá
Pieta před budovou rozhlasu se zvrtila v politickou rozepří, pískáno na s. Prezidenta i p. Okamuru
Vrchní žalobce Dragoun udělil výtku státní zástupkyni Lastovecké A Hejtmani mimo ANO chtějí vědět, proč nedostanou obvyklý příspěvek na silnice
Do senátních voleb půjde 154 kandidátů
U nás hezky, večer začal liják

Víkend 22. srpna – 23. srpna

Zelenskyj je proti volbám, prý by rozdělily Ukrajinu
Írán dovoluje iráckým tankerům proplout kolem Hormuzu
Stavba nového sálu u Bílého domu může pokračovat, rozhodl soud
Čínský robot překonal rekord Usaina Bolta
Premiér Babiš potvrdil v TV Nova, že nehodlá snižovat státní dluh A Ve Strakonících začal dudácký festival
Železniční trať u Benešova je podemletá
Tragický víkend na silnicích, zatím sedm mrtvých
U nás chladný, ale převážně slunečný víkend

Praha

Koukal jsem se rozhovory s účastníky pražské MardiGrass čili Pride průvodu. A ptali se lidí, co zlepšit, aby Homosexuálové a translidi se cítili lépe a radostněji.

Paní A prohlásila, že by se mělo zakázat chodit heterosexuálům do parků, neb ji rozčiluje, když vidí, jak se chlap s ženskou na lavičce v parku oblizují.

Jiný pán transsexuál se zlobí, že když chce nabalit jiného chlapa, tak ten pan nechce, tak je prý horší než znásilnění a mělo by to být trestné.

Nazvěte křížové výpravy „koloniálním násilím“ a sklídíte potlesk. Řekněte totéž o 13 stoletích islámských dobývání a dostane se vám přednášky o kulturní citlivosti.
~ Kurt Mahlburg ~

Poznámka k srpnu 21

Vladimír Ota Nevlud

Minulý týden jsem se zúčastnil vzpomínkové akce na Václava Havla. Setkání, které mělo připomenout hodnoty svobody, odvahy a lidské důstojnosti. Hodnoty, za něž lidé v této zemi platili vězením, mučením i životem.

V jednom z čtení zaznělo jméno, které se nedá poslouchat bez mrazení v zádech. Jméno, které nepatří obětem, ale pachatelům. Hlavačka. Ludvík Hlavačka. Komunista. Kariérista. Člověk, který v systému zla nejen přežil, ale dokázal v něm vyrůst. Vypracoval se až na náměstka ministra vnitra Československa.

Jeho vzestup však nebyl postaven na schopnostech, nýbrž na absolutní oddanosti režimu a ochotě překročit jakoukoli hranici lidskosti.

Ještě předtím působil jako vedoucí vyšetřovny Státní bezpečnosti v uherskohradištské věznici, místě, které se navždy zapsalo do dějin jako symbol komunistického teroru. Zde byli političtí vězni systematicky týráni, lámáni a vražděni.

Hlavačka se stal „inovátorem“. Vymyslel takzvané elektrické boty, mučicí nástroj, v němž vězni zažívali nesnesitelnou bolest, ztráceli vědomí a propadali zoufalství. Tento zvrácený „ vynález“ byl režimem oceněn. Ne odsouzen, ale odměněn. Tak fungoval komunistický stát: utrpení nebylo chybou, bylo nástrojem.

Jeho stopa smrti se neomezila jen na věznice. Ludvík Hlavačka patřil také k osnovatelům systému elektrických zátarasů na státních hranicích, cynicky nazývaných „stěna smrti“. Ploty, které neměly chránit stát, ale zabíjet vlastní občany. Lidi, kteří chtěli odejít. Kteří nechťeli zradit ani bojovat. Jen chtěli svobodu.

Na těchto drátech uhasly stovky životů. Každý z nich měl jméno, rodinu a budoucnost. Připomeňme alespoň jedno.

Štefan Hroz.

Narodil se 20. prosince 1938 v Trnavě v okrese Olomouc – přesně před 87 lety. Měl celý život před sebou. V roce 1960 bylo jeho mrtvé tělo nalezeno na státní hranici nedaleko Vranova nad Dyjí. Zabil ho elektrický proud. Bylo mu pouhých 21 let.

Takto vypadal komunistický režim. Bez příkras, bez nostalgie. Režim, který mučil, zabíjel a povyšoval své katy.

Proto je nutné připomínat jména obětí i viníků. Ne z nenávisti, ale z odpovědnosti. Protože zapomnění je první krok k opakování. Bohužel dnešní režim chrání tyto lidi, údajně aby to neublížilo jejich potomkům.

Izraelský ministr se chlubil stavbou šibenice pro Palestince

Izraelský krajně pravicový ministr pro národní bezpečnost Itamar Ben Gvir v úterý zveřejnil video ze stavby šibeničního komplexu určeného pro popravy Palestinců odsouzených za teroristické zločiny. Nedávno schválený Zákon o trestu smrti pro teroristy je kontroverzní, protože je otevřeně jednostranný a na židovské extremisty se nevztahuje.

Hrůzný let

Novinky – RP 23.8.26 Hororovému červencovému letu společnosti Ryanair, během kterého se rozbilo jedno z oken boeingu, se věnoval pořad australské televize 60 Minutes Australia. Přinesl i nové záběry ze stroje po záchraně cestujícího, kterého ostatní pasažéři museli držet, aby ho nevysál podtlak.

1968

Soňa Gyarfašová

Okupácia mala svoju tvár - v období, keď sa prekrúca naša história, je čas vrátiť ich príbehy do verejného priestoru

Najstaršou obeťou okupácie v Československu sa stal 91-ročný učiteľ, československý legionár Antonín Abrahám, ktorý sa narodil 27. júla 1877 a zahynul 24. augusta 1968. Niekdajšieho učiteľa a československého legionára, ktorý prešiel sibírskou anabázou a zúčastnil sa tvrdých bojov na transsibírskej magistrále, prešlo v Prahe na prechode pre chodcov sovietske obrnené vozidlo.

Najmladšou obeťou okupácie sa stal iba dvojročný Mirko Stachura z Kapušian pri Prešove - sovietsky vodič sa rútil v plnej rýchlosti ulicou, kde sa hral hlúčik detí a najmladší chlapec nestihol uskočiť. Vyšetrovanie išlo napriek snahe otca do stratená.

Naopak, rodinu upodozrievali, že útočí na spriatelnený Sovietsky zväz a Mirkov otec Ján Stachura čelil prenasledovaniu zo strany režimu.

Počas okupácie zahynul aj účastník Slovenskeho národného povstania Ján Sekel.

V Košiciach, kde bolo spomedzi slovenských miest najviac obetí, zahynul aj Ján Lászlo, ktorý prežil gulag aj politické väzenie v 50. rokoch (väznený bol za to, že pomáhal prenasledovaným) - 21. augusta 1968 ho zasiahla guľka okupanta, keď celý výjav sledoval v dave na námestí.

21. august bol osudným dňom aj pre Františka Moštenického, ktorý je pochovaný v Banskej Štiavnici. Presne 21. augusta 1921 sa narodil a oslavoval vtedy 47. narodeniny. Išiel na motorke s dcérou Danou,

keď doňho na ceste medzi Važcom a Štrbou narazil sovietsky tank. On zahynul na mieste, ona utrpela ťažké zranenia, ktoré si niesla celý život.

Pre rodinu Očovanovcov v Ožďanoch boli smutné najmä Vianoce, presne 24. decembra na Štedrý deň v roku 1968 prehrala svoj boj o život manželka a matka dvoch malých detí Mária Očovanová, ktorú pár mesiacov predtým primliaždil sovietsky tank.

V Československu zomierali počas okupácie aj ľudia iných národností - rodák z Varšavy Boris Zinoview bol ročník 1893, v Brezovej pod Bradlom ho zachytila prechádzajúca sovietska kolóna. S ťažkými zraneniami žil už iba pár hodín. Oblúbený poľský knihovník je pochovaný dodnes v Brezovej pod Bradlom.

V Bratislave zahynul Ján Holík, 45-ročný kapitán Dunajplavby, zastrelený bol pri Univerzite Komenského podobne ako Stanislav Sivák a Danka Košanová.

A čo je dnes neznáme a takmer zabudnuté, pri obrane Československého rozhlasu, kde zahynulo 17 ľudí, bol aj jeden Slováč - 18-ročný Milan Lamper, ktorý vykonával v Prahe vojenskú službu. Aj on je jednou z obetí.

Rodine nechceli vydať jeho telo, ktoré chceli spopolniť, režim sa chcel zbaviť dôkazov. Nakoniec sa otcovi a jeho bratovi Jánovi podarilo po štyroch dňoch telo dopraviť domov, dnes je pochovaný vo svojej rodnej obci, na cintoríne v Lučatíne.

"Čo tam po jednom dievčati, keď my sme prišli oslobodiť republiku a zbaviť ju kontrarevolúcie," povedali otcovi Anny Ulickej, ktorú ako 16-ročnú zrazila vojenská kolóna. Pre Jozefa Ulického, jej otca, ktorý ako účastník povstania prešiel ťažkými bojmi, to bol obrovský šok. Presvedčený prvorepublikový komunista vrátil svoju stranícku

knihu a s režimom už nikdy nechcel mať nič spoločné.

Rodiny si niesli tichú bolesť v sebe.

"Sovietsky vojak, čo povieš matke, prečo si ho zabil?" písalo sa na parte zastreleného 18-ročného Rudolfa Gavorníka.

Pohreby obetí sa stali v tom čase demonštráciou proti sovietskej okupácii, dohliadala na ne všadeprítomná Štátna bezpečnosť.

V Šulekove zrazil 21. augusta 1968 opitý sovietsky tankista Viktóriu Rybárovú, na ktorú si dodnes pamätajú ako na ženu, ktorá chodievala v kroji. Matka piatich detí mala už 67 rokov a tank jej amputoval nohy, zranenia boli nezlučiteľné so životom. Iba jej manžel Vincent poprosil lekárov v nemocnici v Piešťanoch, aby ju pustili a mohla ešte zomrieť v domácom prostredí.

Na pomníku by ste dátum jej smrti hľadali márne. Podobne ako u 17-ročného Olafa Čermáka, ktorého zastrelili 21. augusta 1968 v Bratislave pri vtedajšej budove rozhlasu.

Na spustnutom hrobe je pri úmrtí iba rok - 1968.

Na pomníkoch obetí nemohol byť často uvedený ani dátum ich tragickej smrti.

Problémy robil režim aj rodinám, o tom, čo sa stalo, sa hovoriť nemohlo.

Bola to pre súdruhov predsa bratská pomoc....

A akákoľvek snaha pripomínať obeť okupácie sa stihala - to nakoniec bolo dôvodom stíhania v procese so známou bratislavskou päťkou.

V Ilave, kde si chceli pripomenúť obeť okupácie o 21 rokov neskôr, 21. augusta 1989, obsadila polícia stanicu a organizátora tejto spomienky, signatára Charty 77 Tibora Novotku, zadržala Štátna bezpečnosť.

Prekazili tak spomienku, kde chceli ľudia priniesť kvety a zapáliť sviečky zastrelenému Ilavčanovi Rudolfovi Gavorníkovi.

Toto je iba zlomok príbehov z 37 ľudí zavraždených okupantami na Slovensku a 138 v celom Československu.

Dve desaťročia sa o obetiach hovoriť nemohlo. No 35 rokov po nežnej revolúcii sa nevrátili tieto príbehy tak celkom do verejnej pamäti.

Dnes pritom žijeme časy, keď by ich mnohí radi z pamäti úplne vymazali. Alebo túto históriu prepísali.

Veď v ich rétorike: Sloboda prišla z východu.

A na východ by nás najradšej zatiahli znova.

Na Slovensku je niekoľko pamätníkov, ktoré pripomínajú konkrétnu obeť okupácie, no je to stále málo. Poznáme iba pár mien.

Stopy po niektorých sa stratili úplne, dnes už neexistujú ani ich hroby.

Práve v čase, keď bojujeme o základné elementárne slobody, je na mieste otvoriť tému, či by nemal vzniknúť na Slovensku ústredný pamätník venovaný obetiam okupácie.

So všetkými menami. Aby boli stále prítomné vo verejnom priestore.

Je to málo, čo by sme mohli urobiť - pre seba, aj pre nich.

Pozostali po obetiach okupácie 1968 sa totiž žiadneho morálneho zadost'účinenia nedočkali.

Vrahovia neboli súdení, nikto sa za to, čo sa stalo, ani len neospravedlnil.

Treba však pripomenúť, že po nežnej revolúcii existovala snaha stíhať autorov pozývacieho listu, ktorí v tom čase ešte žili.

Taký Vasil' Biľak v lukratívnej vile, odkiaľ dal pôvodných obyvateľov vyst'ahovať.

Kauzu pozývacieho listu dostal na starosť vtedajší generálny prokurátor. Podľa neho však bolo všetko premlčané a jeho zásluhou sa celá vec uhrala dostratená.

Generálnym prokurátorom bol Ivan Gašparovič, ktorý sa stal neskôr aj prezidentom Slovenskej republiky

Ďalšia vlna kritiky pre izraelského ministra: Za jeho slová sa naňho valí hnev partnerov vrátane Slovenska

Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí (MZVEZ) SR vo štvrtok dôrazne odsúdilo vyhlásenia izraelského ministra vnútornej bezpečnosti Itamara Ben Gvira, v ktorých vyzýval na cielené zabíjanie Palestínčanov. Takéto vyjadrenia sú podľa rezortu neprijateľné a porušujú medzinárodné právo. Informuje o tom TASR.

Ben Gvir výzvu vyslovil v podcaste niekdajšieho gazského rukojemníka Roma Braslavského, zverejnenom v sobotu (15. 8.) večer. Jeho slová si vyslúžili kritiku Francúzska či Nemecka, a to aj napriek tomu, že Berlín patrí k verným medzinárodným spojencom Izraela.

„Slovensko odmieta podobnú rétoriku, zvlášť z úst vysokopostaveného člena vládneho kabinetu, ktorá je v rozpore so základnými normami medzinárodného práva a ľudskej dôstojnosti,“ uviedol vo vyhlásení komunikačný odbor MZVEZ SR.

Výroky Ben Gvira označil rezort za neprijateľné, podľa neho neprispievajú k znižovaniu napätia na Blízkom východe a podkopávajú medzinárodné mierové úsilie vrátane rezolúcie Bezpečnostnej rady OSN podporujúcej implementáciu mierového plánu pre Pásmo Gazy.

„Slovenská republika je podobne ako aj ďalší medzinárodní partneri presvedčená, že koncept dvojštátneho riešenia je jedinou dlhodobou udržateľnou cestou k mieru a stabilite v rámci izraelsko-palestínskeho konfliktu,“ dodalo ministerstvo.

Ben Gvir bol za podobné vyhlásenia kritizovaný už v minulosti. Opakovane boli predložené Medzinárodnému súdnemu dvoru (ICJ) ako dôkaz úmyslu Izraela páchať v Pásme Gazy genocídu. Židovský štát tento úmysel popiera.

Kam zmizli milióny z MOM-iek?

Fico hovorí o „megaškandále“ a posielal odkaz polícii aj prokuratúre. Maškarová ani Žilinka neostali ticho

TASR- Pravda 23-8-26 Premiér Robert Fico a podpredsa Národnej rady Tibor Gašpar (obaja Smer) vystúpili s ostrými obvineniami v súvislosti s hospodárením štátu počas pandémie covidu. Tvrdia, že prípad podozrivých platieb spojených s mobilnými odberovými miestami (MOM) nemusí byť ojedinelým zlyhaním jednej zamestnankyne ministerstva zdravotníctva, ale iba „špičkou ľadovca“. Fico vyzval políciu, aby v preverovaní pokračovala, a prisľúbil podporu pri posilnení vyšetrovacích kapacít. Otázky adresoval aj prokuratúre, najmä pre prepustenie obvinenej osoby zo zadržania.

Zavřeli ji jako špionku, dnes šije pro arabské princezny. Impérium Blanky Matragi ale nemá dědice

Esmeralda Zlopocasna medium cz

Ukradli jí celou kolekci šatů, označili za špionku a poslali do vězení. Blanka Matragi se přesto stala legendou, která obléká nejbohatší ženy planety. Ted' ale čelí nejtěžší výzvě: její impérium nemá dědice a s jejím odchodem pravděpodobně zanikne.

Přišla do dílen a věšáky byly prázdné. Šedesát modelů, dva měsíce práce, kompletní kolekce připravená pro pařížskou přehlídku. Adnan Akbar, majitel módního salónu z Rijádu, je vzal všechny, sbalil a odjel do Francie. Prezentoval je pod vlastní značkou. Blanku Matragi z toho vymazal úplně. Zbyla po něm jen tyčka s prázdnými ramínky a na podlaze pár špendlíků.

Když začala žádat aspoň zaplacení za měsíce, které strávila v dílnách, přišel Akbar s protiútokem. Prohlásil ji za komunistickou špionku. Žena s pasem ze socialistického Československa, pracující v arabském světě za studené války. Bylo to obvinění, které fungovalo.

Blanka Matragi skončila se svým manželem Makramem ve vězení. Pak v imigračním sběrném táboře, kde čekali na vyhoštění. Ven se dostali po třech dnech, za výrazné pomoci libanonské ambasády. Patřili k málu těch, kterým se to vůbec povedlo.

Odjeli do Paříže. Tam se Blanka na tiskové konferenci přihlásila k autorství ukradených šatů. Makram měl fotodokumentaci, kterou pořizoval po celou dobu vzniku kolekce, snímek za snímkem, jako by tušil, že jednou bude třeba. Médiím se příběh velmi zamlouval. Jeden titulek to shrnul výstižně: Ukradená přehlídka.

Byl to rok 1984. Salon Blanka Haute Couture na bejrútské třídě Hamra přitom fungoval už dva roky.

Ze Světlé nad Sázavou do Libanonu

Blanka Kyselová se narodila v roce 1953 ve Světlé nad Sázavou do rodiny brusiče skla. Od mala kreslila a navrhovala modely šatů. Otec ji vyrobil první malířský stojan, se kterým chodila po Vysočině malovat. Po otci ji to táhlo ke sklu, vystudovala sklářskou školu ve Světlé a pak střední uměleckoprůmyslovou sklářskou v Železném Brodě. Jenže móda nakonec vyhrála nad sklem. Přihlásila se na UMPRUM v Praze, obor oděvní výtvarnictví a dostala se.

V Praze se věci daly do pohybu rychle. V roce 1976 vyhrála celostátní soutěž Módní tvůrce Českého rozhlasu a časopisu Mladý svět. Přišly zakázky na kostýmy pro Hanu Zagorovou a Lenku Filipovou, spolupráce s Tuzexy, titulní stránky. V roce 1978 vyhrála soutěž o kolekci pro olympiádu v Moskvě. Mohlo to takhle pokračovat dál. Jenže na tramvajové zastávce pod Nuselským mostem potkala Libanonce jménem Makram Matragi, tehdy studenta pražské ČVUT. A plány se změnily.

Manželství s cizincem

Nový plán byl jasný. Vzít se, odjet za Makramem do Saúdské Arábie, kde měl dobrou práci jako ředitel stavební firmy. Jenomže Blanka měla komunistický pas. Vízum do Saúdské Arábie na něj nedostala.

Stáli před rozhodnutím: vrátit se do Prahy, nebo zůstat v Libanonu a začít znovu. Blanka vystoupila z letadla v Bejrútu, nadechla se mořského vzduchu a věděla. Makram to věděl

taky. Pár se usadil v Libanonu. Makram to nikdy nezmiňuje jako oběť. Ona to zmiňuje za něj: „On tlačí ten kočár, který já řídím.“ Dělalí to spolu přes čtyřicet let. V arabském světě, kde polygamie není výjimkou, je jeho jedinou ženou. Kolem Bejrútu tehdy zuřila občanská válka a její konec byl v nedohlednu.

První zákaznice přicházejí za zvuků střel

Nejprve pracovala jako návrhářka v rodinném salonu Mekkawi. Firma po necelých dvou letech zavřela z bezpečnostních důvodů. Vedení jí doporučilo otevřít si vlastní ateliér a Blanka poslechla.

Na hlavní bejrútské třídě Hamra, uprostřed konfliktu, otevřela salón Blanka Haute Couture. Zprávu odvysílaly všechny soukromé libanonské televize. Tón byl jednoznačný: česká návrhářka má odvahu otevřít podnik, zatímco ostatní zavírají. V arabském světě to fungovalo jako vizitka. „Napsali, jak obdivují moji odvahu. V době, kdy je v Libanonu neklid, mám odvahu zaměstnávat lidi,“ vzpomínala.

Klientela se nabalovala. Manželka prominentního architekta ji pak seznámila s první ženou naftového magnáta. Ta ji pozvala do Perského zálivu. Tímto způsobem se jí otevřel svět, do kterého se zvenku běžně nevstupuje.

Na salón mezitím mířily střely. Tlaková vlna vmetla útržky kovu do oken. Blanka se zaměstnanci přechávali dny ve sklepních úkrytech. Pět měsíců nejintenzivnějších bojů přečkali v bytě u kamaráda. Mohla sebrat věci a odjet zpátky do Prahy. Místo toho zůstala. „Překonala jsem špatné doby, kdy by to jiní vzdali.“ Na stěně v ateliéru dodnes visí zrcadlo s prostřelenou dírou. Nechala ho tam schválně.

Šití pro arabské princezny

Do královských rodin se Blanka nedostala přes agenturu ani přes módní časopis. Dostala se tam přes ženy. Jedna zákaznice přivedla druhou. Ta třetí. Klientky má v Kuvajtu, Saúdské Arábii, Spojených arabských emirátech, Kataru.

Dodnes za nimi létá do paláců. Přiváží návrhy, vzorky výšivek, fragmenty látek. Sedí v místnostech, do nichž se veřejnost nikdy nedostane a čeká, než žena přijde. „Než se dostaví manželka emíra, dávají vám patřičně najevo, jak významná to bude osobnost. Já jsem hodně otevřená a spontánní, takže jsme si vždy rychle sedly,“ popsala.

Každý model vzniká měsíc, dva. Zakázkové svatební šaty pro královskou rodinu i tři. Látky se nejdřív ručně barví a malují, pak se pošívají flitry, korálky a výšivkami ze stříbrných nití. Jeden korzet srdcovitého tvaru může zabrat týdný samostatné práce. Cena společenských šatů začíná na sto dvaceti tisících korunách, svatební modely pro královské rodiny se šplhají až ke dvěma a půl milionu. Žena je oblékne jednou, možná dvakrát. Některé princezny je pak darují Blance na výstavu, jiné nezná nikdo mimo palác.

Mezi klientkami Blanky Matragi byly ženy z vládnoucí rodiny Spojených arabských emirátů. Šaty šila pro princeznu Latifu, dceru z rodu Al Maktúmů, který drží moc v Dubaji. Blanka o svých zákaznicích příliš nemluví. To patří k pravidlům tohoto světa.

Ani nejdražší šaty manželství nezachrání

V Česku oblékla Blanka Matragi i domácí celebrity. V roce 1997 šila svatební šaty pro herečku Kateřinu Brožovou, která se vdávala za podnikatele Zdeňka Tomana. Veselka byla pompézní, nevěsta měla dokonce vlastního

tiskového mluvčího. Šaty zdobily ručně přišívané perličky a vznikaly v Kuvajtu. Manželství vydrželo sedm let. Rozvod byl vyhrocený, u soudu se řešil majetek i nevěry. Je to detail, který Blanka Matragi nezdůrazňuje, ale který sedí. Ani šaty za miliony nezaručí, že pohádka vydrží. To platí v Praze stejně jako v paláci v Rijádu.

Firma nese jméno, které nemá komu předat

Blanka Matragi děti mít nemohla. Po sérii lékařských vyšetření přišla definitivní odpověď. Adopci po zvážení odmítla. „Dítě má přijít jen tak, protože přišlo. Nezátížené očekáváním,“ řekla.

Problém s nástupnictvím je ale hlubší než bezdětnost. Za ty roky prošly jejím ateliérem desítky stážistek. Blanka je vychovávala, předávala jim řemeslo. Jenomže ona sama pracuje způsobem, který málokdo zvládne převzít. Vstávat s nápadem, chodit spát s návrhem, být v ateliéru i tehdy, kdy ostatní mají volno.

Jedna ze stážistek u ní v Bejrútu strávila pět let. Blanka si myslela, že našla nástupkyni. Pak se dívka zamilovala a odjela na Slovensko. „To mne zklamalo,“ řekla.

Zájem o spolupráci projevovali investoři. Jenomže firma Blanka Matragi není výrobní podnik. Je to rukopis jednoho člověka. Bez ní přestane dávat smysl. „Chtěla bych svoji práci někomu předat. Určitě bych chtěla, aby se našel člověk nebo instituce, která po mé smrti ochrání to, co po mně zůstane,“ říká. Zatím takový člověk není.

Bejrút, který se rozpadá

Salón v Bejrútu funguje, i když město kolem něj za čtyřicet let prošlo tím, co by většina lidí popsala jako sérii katastrof. Výbuchy, války a pak rok 2019: Libanon se propadl do jednoho z nejhlubších ekonomických kolapsů v moderních dějinách. Střední třída zmizela. Libra ztratila přes 90 procent hodnoty. Lidé vybírali úspory před bankami s kovovými tyčemi v ruce. V tomto městě Blanka Matragi nechce zestárnout. „Stáří bych rozhodně nechtěla strávit v Libanonu, i když je to nádherná země, která mi hodně moc dala,“ řekla.

Konec pohádky?

Česká televize o ní natočila dokument a jeho autoři situaci popsali jednou větou, která sedí přesněji než jakákoliv pochvala: „Pohádka přestává být pohádkou ve chvíli, kdy se stanete její součástí.“ Jinými slovy: za leskem paláců a princeznami je každodenní dřina, válka za oknem a nejistota, komu to celé jednou předat. V Praze má Blanka Matragi butik a pravidelně pořádá komentované výstavy své tvorby. Kromě šatů vyrábí šperky, sochy, kosmetiku a parfémy.

Značka Matragi ale pravděpodobně zanikne s posledním stehem své zakladatelky. Příběh holky z Vysočiny, která přežila vězení, válku i zradu a dobyla paláce, kde ji nikdo nečekal, zůstane zapsán v hedvábí. Jen ho nebude mít kdo rozvinout dál.

Jana: " Nemluvím s manželem.

Petra: A co proved"

Jana: Čumí po ženskéjch a komentuje to."

Petra: Ale, On je přece slepej, dělá si srandu."

Jana: "Ale mně to strašně štve!"

Chlap souloží se ženou v křoví. Žena povídá:

Můžu být nahoře ted' já?

Chlap vyvalí oči: Vy jste znásilněná poprvé, co?

Před chvílí jsem zažil nejrychlejší přenos dat v životě, 128 GB za vteřinu.

Vysavač mi vcucł flešku.

Jan Krumpholc

(nar. 3. 6. 1927 v Olomouci) pocházel z rodiny drobného rolníka. Od roku 1945 byl politicky činný v Československé straně lidové. V září 1948 společně s několika svými přáteli založil odbojovou skupinu, jejíž členové se zapojili do tisku a distribuce různých typů protikomunistických letáků. Jan Krumpholc rovněž organizoval sběr vnitropolitických zpráv, které následně předával v Československu lucemburské státní příslušníci Geno-Homolové s cílem jejich zveřejnění na Západě. V únoru 1949 byl zatčen a dne 17. 6. téhož roku jej Státní soud, oddělení Brno, odsoudil pro trestný čin velezrady k trestu odnětí svobody v trvání 15 let. Na svobodu byl propuštěn dne 11. 5. 1960 na základě amnestie prezidenta republiky.

Ve druhé polovině sedmdesátých let se Jan Krumpholc opět zapojil do výroby a šíření nepovolených materiálů. Jeho dům v Radíkově u Olomouce se stal jedním z hlavních center výroby náboženského i politického samizdatu na severní Moravě. V říjnu 1979 byl zatčen a putoval do vyšetřovací vazby. Okresní soud v Olomouci jej 21. 9. 1981 odsoudil na základě účelového obvinění z nedovoleného podnikání k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let. Do vězení Jan Krumpholc kvůli zdravotním problémům nenastoupil. Rozšiřování zakázaných tiskovin se nadále aktivně věnoval až do pádu režimu.

Dne 11. 11. 2010 Jan Krumpholc v Olomouci zemřel. V dubnu 2015 byl ze strany ministerstva obrany in memoriam oceněn osvědčením účastníka odboje a odporu proti komunismu dle zákona č. 262/2011 Sb.

Celý příběh si můžete přečíst na našem webu: <https://3odboj.mo.gov.cz/aktuality/jan-krumpholc>

Po náročném pracovním dni se jeden z cestujících usadil na sedadle v autobuse a zavřel oči. Když se autobus rozjel, mladá žena sedící vedle muže vytáhla mobil. Začala hlasitě mluvit:

– „Ahoj Martine, tady Zuzana, jsem v autobuse... Víím, že je sedm hodin večer, měla jsem dlouhou schůzku... Nes Filipem z účetnictví... Mluvila jsem se svým šéfem... Ne, ty jsi jediný muž v mém životě... Ano, ano, jsem si jistá. To je pravda.“

Takhle mluvila dalších patnáct minut a muž vedle ní už byl unavený z poslouchání jejího monologu. Naklonil se k jejímu mobilu a hlasitě řekl:

„Zuzano, vypni ten mobil a jdi zpátky do postele. Nemáme moc času.“

Po tom dni Zuzana už v autobuse mobil nepoužívá.

Zajímavosti. Víte, že....

...Arabská a muslimská identita může být mnohem širší. Palestinismus je ale zúžený na jednu věc: zničení židovského státu.

Chybí mu jakýkoli pozitivní program. Nic, co by říkalo: „Chceme něco vybudovat, něco vytvořit.“ Je postavený hlavně na tom, aby Židé neměli nic.

A právě v tom je jeho problém. Není zaměřený na budování, ale na ničení toho, co vybudovali Židé. V tomhle směru přebírá ty nejtemnější prvky protizidovských postojů – ať už z části arabského světa, nebo z nacistické a sovětské propagandy.“

Petr Křivka

18. dubna 1940 byl na brněnském nádraží zatčen agenty gestapa Petr Křivka, rakousko-uherský voják, československý legionář a voják, účastník zahraničního odboje, třetího odboje 1948–1989 a oběť komunistické justice.

Po zadržení ho odvezli v pracovním oděvu do Kounicových kolejí, kde byl podroben důkladné prohlídce jeho osobních věcí a poté následoval výslech dvěma gestapáky.

„V Kounicových kolejích byl vyslýchán dvěma gestapáky. Když jeden z nich odešel, Petr Křivka nečekaně hodil psací stroj, na kterém agent vyplňoval vyslýchací listinu na jeho hlavu a ten upadl do bezvědomí. Petr Křivka byl v železničářské uniformě a s čepicí na hlavě, a brašnou přes rameno vyšel na ulici, aniž by vzbudil podezření. Ihned odjel taxíkem na nádraží, kde nasedl do rychlíku jedoucího do Břeclavi.“

Narodil se 21. října 1897 v Kobylí v okrese Břeclav. V roce 1917 narukoval do rakousko-uherské armády, s pěším plukem č. 24 byl odeslán na italskou frontu, v dubnu 1918 ale dostal dovolenou, během níž zběhl a posléze vstoupil do československé legie. Po válce působil jako dobrovolník v československém vojsku na Slovensku v bojích proti Maďarům. V době nacistické okupace se zapojil do odboje a za dramatických okolností se mu podařilo utéct z přísně střežené věznice gestapa v Kounicových kolejích a vzápětí i z protektorátu. V Anglii působil v ochrance prezidenta Edvarda Beneše. Po komunistickém převratu v únoru 1948 začal plánovat další odboj. Stal se však obětí grandiózní provokace agentů tajné policie, kteří za pomoci volavčích sítí dostali téměř dvě stovky svobodně smýšlejících lidí do vězení, dva muže na popraviště a jednoho dohnali k sebevraždě. Jedním ze dvou popravených byl i Petr Křivka. Navzdory svému přání, aby byl zastřelen, je 21. července 1951 v Brně ve věznici na Cejlu oběšen.

Pokud se tomu divíte tak si uvědomte, že Komunisté likvidovali po válce i jakýkoliv protiněmecký odboj v době protektorátu neb se soudruzi obávali, že tito hrdinové by se mohli kdykoliv obrátit proti vítězné pokrokové straně soudruha soukmenovce generála ..

To zrovna, já mu řeknu, kde je tady pošta a oni mě pak budou uvádět jako svého informátora

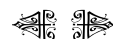
Manžel končí jeden vypjatý hovor s manželkou: „Francouzi pijí šampaňské, Skoti whisky, Italové víno, Rusové vodku, Češi pivo. Taky by sis mohla najít nějaké místo v Evropě a přestat mi pít krev!“

Lucie

Lucie se narodila v roce 1921 v Berlíně do židovské rodiny. Přežila Křišťálovou noc, kdy nacisté na podzim roku 1938 provedli protizidovské pogromy po celém Německu i na dalších územích, která tehdy kontrolovali.

O několik let později byla deportována do ghetta v Lodži a následně do Osvětimi, kde přežila i selekci před Josefem Mengelem. Ke konci války pracovala v továrně v Bernarticích na Trutnovsku.

V květnu 1945, když se do oblasti dostala Rudá armáda, začalo hromadné znásilňování ženských přeživších holocaustu, které byly často ve velmi zuboženém stavu. Lucii se podařilo uprchnout na západ do americké okupační zóny, odkud emigrovala do Spojených států. Začal pro ni nový, šťastný život. Dnes žije na Floridě. Bylo mi velkou ctí ji osobně navštívit a zaznamenat její příběh.

Žena se svěřuje přítelkyni: „Za nejhezčí chvíle života vděčím fotbalu.“

„Ty chodíš na zápasy?“

„Ne, jen můj muž. Já v tu dobu bývám u suseda.“

Recept No.707 Bramborový Dahl

Ingredience – 4 porce (velké)

15 ml olivového oleje

1 lžice kmínu

1 velká cibule

3 stroužky česneku

1 lžice nastrohaného zázvoru

2 lžice kari koření

1 plechovka rajčat

800 g bramborové dužiny

700 ml kuřecího vývaru

200 g červené čočky

400 ml kokosového mléka

Koriandr, 3 limetky, Sůl a pepř

Postup:

1. V robustním hrnci rozehejte olej.
2. Přidejte kmín, cibuli, česnek a zázvor. Mírně restujte, dokud vše nezměkne a nezačne krásně vonět.
3. Přidejte kari a poté vmíchejte plechovku rajčat, abyste vytvořili základ (já jsem na rajčata zapomněl).
4. Přidejte brambory, kuřecí nudličky a čočku. Přiveďte k varu, poté snižte teplotu a nechte 30 minut povařit (nezapomeňte občas zamíchat).
5. Až brambory změknu, směs rozmačkejte, dokud se všechny velké kousky brambor nerozpadnou.
6. Na závěr přidejte kokosové mléko, koriandr a limetkovou šťávu.

Tohle je fakt obrovský hrnec polévky. Připravil jsem čtyři porce po 500 kaloriích, abych mohl porovnat údaje o sytosti, ale snadno z toho vyjde 6–8 porcí. Zvlášť s pitou nebo toastem. Já osobně na závěr přidávám pořádnou dávku černého pepře a kapku olivového oleje.

Daň ze světla:

Jak britská koruna zdanila okna a uvrhla národ do temnoty.

(Vydavatel: ,Ted’ nevím, zda-li se i daň z oken neplatila i v Austrálii, protože jsem tu viděl zacihlovaná okna.)

Honza Řecký Na konci 17. století se Anglie, sotva vzpomínávající se z otřesů Slavné revoluce, ocitla v sevření těžké finanční krize. Na trůnu seděl Vilém III. Oranžský, vládce nizozemského původu, kterého mnozí v zemi stále považovali za outsidersa. Jeho hlavním zájmem nebyla domácí politika, ale vyčerpávající a nákladná devítiletá válka (1688–97) proti mocné Francii Ludvíka XIV. Válka, vedená na kontinentu, v Irsku i na moři, pohlcovala obrovské zdroje. Státní dluh rostl katastrofálním tempem a státní pokladna nebyla jen prázdná, ale bezedná. Situaci ještě zhoršila Velká obnova mincí v roce 1696. Staré stříbrné mince v oběhu byly opotřebované a ořezané do takové míry, že jejich skutečná hodnota sotva dosahovala poloviny nominální hodnoty. Vláda se rozhodla je stáhnout z oběhu a nahradit novými mincemi plné hmotnosti, ale tento proces vyžadoval kolosální výdaje a dočasně paralyzoval ekonomiku země.

Za těchto zoufalých okolností král a jeho vláda horečně hledali nové zdroje příjmů. Tradiční daň, jako například pozemková daň, byly již na hranici svých možností. Byla potřeba nová, efektivní a nejlépe progresivní daň, která by se dotkla především bohatých vrstev obyvatelstva. Myšlenka daně z příjmu, která se nám dnes jeví jako zřejmé řešení, byla pro tehdejší anglickou mentalitu naprosto nepřijatelná. Gentleman měl právo na mlčenlivost o svých příjmech, požadavek na jejich zveřejnění vládnímu úředníkovi byl považován za neslýchaný zásah do osobní svobody. Bylo nutné najít jiný způsob, jak posoudit blahobyt občanů, aniž by se muselo nahlížet do jejich peněženek.

A řešení, elegantní ve své klamné jednoduchosti, bylo nalezeno. Legenda praví, že nápad napadl samotného krále Viléma, když letmo prohlédl fasády londýnských sídel. Logika byla přímočará: bohatí lidé žijí ve velkých domech s mnoha okny, aby naplnili své prostorné haly a galerie světlem. Chudí se naopak tísní v tmavých chatrčích, kde je v nejlepším případě jedna nebo dvě díry ve zdi, zakryté naolejovaným hadříkem nebo volským měchýřem. Počet oken v domě je tedy přímým a viditelným ukazatelem bohatství jeho majitele. Tak vznikl „ Zákon o výběru poplatků z domů, oken a střešních oken “ z roku 1696.

Daň se skládala ze dvou částí. První byla fixní daň ve výši dvou šilinků na dům. Druhá, variabilní část, závisela na počtu oken. Domy s 10 až 20 okny podléhaly dodatečné dani ve výši čtyř šilinků. Domy s více než 20 okny platily osm šilinků. Nejchudší domácnosti, které neplatily církevní a farní desátky, byly od daně osvobozeny. Na první pohled se systém zdál docela spravedlivý a chytrý. Byl progresivní, protože hlavní břemeno dopadlo na bedra aristokracie a bohatých občanů. Jeho správa byla snadná: výběřčí daní nemusel vstupovat do domu a provádět ponižující inventuru majetku. Stačilo jít po ulici a spočítat okna na fasádě. Vláda byla nadšená. Zdálo se, že byl nalezen ideální způsob, jak doplnit státní pokladnu, aniž by to způsobilo sociální explozi. Nikdo si nedokázal představit, že tato „ chytrá “ daň uvrhne britská města na století a půl do pološera a způsobí tisíce úmrtí, čímž se z

finančního nástroje promění ve skutečnou sociální katastrofu.

Plán zpočátku skutečně fungoval. Daň z oken, zavedená jako dočasné opatření k financování války, se ukázala jako překvapivě efektivní zdroj příjmů a pevně se zakořenila ve fiskálním systému Anglie a poté i celé Velké Británie. Vláda rychle ocenila její výhody. Zaprvé, její výběr byl levný. Nebylo nutné udržovat obrovský tým daňových úředníků; několik inspektorů mohlo obejít celý městský blok za jeden den. Zadruhé, bylo obtížné ji legálně obejít (nebo se to alespoň zpočátku zdálo). Okna, na rozdíl od daní z příjmů, byla na očích. To vytvářelo iluzi transparentnosti a spravedlnosti. Úspěch britské inovace byl zaznamenán i na kontinentu. Brzy byly podobné daně zavedeny ve Francii, Španělsku a dalších evropských zemích, jejichž úřady také hledaly způsoby, jak doplnit státní pokladnu, aniž by se uchýlily k přímému zdanění příjmů.

Překvapivě jedním z nejautoritativnějších obhájců daně z oken nebyl nikdo jiný než Adam Smith, otec moderní ekonomické teorie. Ve svém zásadním díle Zkoumání podstaty a příčin bohatství národů (1776) věnoval této dani několik lichotivých řádků. Smith ji považoval za jednu z nejrozumnějších a nejspravedlivějších ze všech existujících. Jeho hlavním argumentem byla jednoduchost a objektivita vyměření. Napsal: „ Daň z oken nevyžaduje, aby výběřčí vstupovali do domů... Počet oken v domě je tak zřejmý a samozřejmý fakt, že je téměř nemožné se splést. “ Podle jeho názoru byla tato daň více v souladu s jeho slavnými principy zdanění (přehlednost, pohodlí a levnost výběru) než mnoho jiných poplatků.

Co se však v teorii a ve vědecké kanceláři zdálo logické, se v praxi pro obyvatelstvo proměnilo ve skutečnou noční můru. Adam Smith, když o dani diskutoval, přehlédl jeden klíčový faktor - lidskou psychologii a vynalézavost ve snaze vyhnout se vydírání. Navíc postupem času daň přestala být tak progresivní. Vlády, které neustále potřebovaly peníze, neustále zvyšovaly sazby a snižovaly hranici, od které se zdanění začínalo. Pokud v roce 1696 byly zdaněny pouze domy s deseti a více okny, pak na začátku 19. století bylo nutné platit za sedm oken. Sazby se mnohonásobně zvýšily. To znamenalo, že zasažena nebyla jen úzká vrstva aristokracie, ale i rostoucí střední třída: obchodníci, řemeslníci, lékaři, právníci.

Byli to oni, a nikoli páni žijící na svých venkovských panstvích, kdo nejvíce pocítil tíhu „ daně z oken “. Právě v tomto prostředí se zrodila hanlivá přezdívka pro daň z oken - „ daylight robbery “, kterou lze přeložit jako „ loupež za bílého dne “ nebo doslovněji „ krádež denního světla “. Tato fráze, která vstoupila do angličtiny a dodnes se používá k označení do očí bijící nespravedlnosti nebo přemrštěné ceny, se stala symbolem lidového rozhořčení. Lidé měli pocit, že jim stát bere nejen peníze, ale něco základního, daného Bohem a přírodou - světlo a vzduch samotný. To bylo vnímáno jako rouhání a tyranie. A zatímco ekonomové ve svých pojednáních chválili eleganci fiskálního mechanismu, obyčejní Britové začali proti tomuto mechanismu vést vlastní, partyzánskou válku, jejímiž hlavními zbraněmi byly cihla a zednická lžíce.

Reakce britské veřejnosti na daň z oken byla zářným příkladem toho, jak může fiskální politika přímo ovlivnit architekturu a každodenní život. Tváří v tvář stále rostoucím poplatkům občané reagovali masivním a vynalézavým vyhýbáním se daním. Nejjednodušším a nejběžnějším způsobem,

jak ušetřit peníze, bylo zazdít „ přebytečná “ okna. Od Londýna po Edinburgh se majitelé domů uchýlili k cihlám a maltě, aby snížili počet zdanitelných otvorů. Při dnešních cestách po Británii můžete vidět tisíce budov z té doby s zejícími „slepými“ okny na fasádách – úhlednými výklenky zazděnými v jedné rovině se zdí. Není to rozmar architekta, ale jizvy po století a půl války s daňovými úřady. Někdy nebylo zazděno celé okno, ale pouze jeho část, čímž se z velkého otvoru stalo malé, od daně osvobozené okno. Někteří se uchýlili k triku: okna zazdili, ale neupevnili je maltou, aby po odchodu inspektora mohli zdivo rozebrat a znovu vpustit do domu světlo. Úřady však tento trik rychle odhalily a za takové manipulace zavedly pokuty. Zazdívání oken se stalo skutečným národním fenoménem, který postihl všechny vrstvy společnosti, ale obzvláště těžce dotkl městskou střední třídu.

Ještě radikálnější změny nastaly ve výstavbě nových budov. Developeři a architekti, kteří se snažili zpřístupnit bydlení a zatraktivnit ho pro kupující, začali navrhovat domy s minimálním počtem oken. Objevily se celé ulice a bloky sestávající z ponurých, neutěšených budov s téměř prázdnými fasádami. Místnosti směřující do dvora často neměly žádná okna. Aby architekti nějakým způsobem osvětlili interiér, uchýlovali se k různým trikům. Například v bytových domech pro chudé se staly populární vnitřní světelné studny - úzké šachty procházející všemi patry, do kterých se z kuchyní a chodeb otevírala drobná okna. Tyto studny však dostávaly mizivé množství světla a rychle se proměnily v líheň špíny a zápachu. V některých případech si místnosti v jednom domě „ půjčovaly " světlo od ostatních skrze vnitřní skleněné otvory. Nové domy pro střední třídu měly často přední fasádu s několika velkými okny, zatímco zadní a boční stěny byly zcela prázdné. Tato architektura úniků nejen znetvořila vzhled britských měst, ale také vytvořila nebezpečné a nezdravé obytné prostředí. Domy se proměnily v tmavé, vlhké a špatně větrané krabice. Daň, která měla za cíl zdanit luxus, ve skutečnosti vedla k tomu, že se světlo a čerstvý vzduch staly samy o sobě luxusem, který si většina lidí nemohla dovolit. Tato nucená úspora v základních lidských potřebách měla katastrofální důsledky, které sahaly daleko za hranice architektury a financí a ovlivnily to nejdůležitější – zdraví národa.

Zatímco ekonomický a architektonický dopad daně z oken byl zřejmý, její dopad na zdraví národa se projevoval pomalu a byl mnohem ničivější. Tím, že „ daň ze světla “ proměnila domy v tmavé, vlhké a dusné pastě, vytvořila ideální podmínky pro šíření infekčních nemocí, které zdecimovaly obyvatele britských měst po celé 18. a první polovinu 19. století. Nedostatek slunečního světla a čerstvého vzduchu se stal katalyzátorem skutečné epidemiologické katastrofy. Lékaři a sociální reformátoři té doby začali bití na poplach a přímo spojovali nárůst nemocí se zhoubnou fiskální politikou.

Jednou z hlavních pohrom té doby byla tuberkulóza, která byla romanticky nazývána „ bílým morem “. Tato nemoc vzkvétala v přeplněných, špatně větraných domech. Nedostatek větrání znamenal, že bakterie, které pacient uvolňoval při kašli, zůstávaly ve vzduchu dlouho a nakazily všechny ostatní členy rodiny. Sluneční světlo, přírodní dezinfekční prostředek, který je smrtelný pro mykobakterie tuberkulózy, jednoduše nepronikalo do zazděných místností. Vlhkost, nevyhnutelný společník tmy, situaci

zhoršovala, oslabovala imunitní systém a přispívala k rozvoji plicních onemocnění.

Dalšími hroznými nepřáteli obyvatel měst byly tyfus a cholera. Tyfus, přenášený vši nacházel ideální prostředí ve špinavých a stísněných činžovních domech, kde byla hygiena na nejnižší úrovni. Cholera, šířená kontaminovanou vodou, také sklízela svou úrodu ve slumech, ale nedostatek čerstvého vzduchu a celkové nehygienické podmínky, které v tmavých obydlích panovaly, činily lidi zranitelnějšími vůči jakékoli infekci. Kromě infekčních nemocí přispívala k šíření křivice u dětí i daň z oken. Tato nemoc, způsobená nedostatkem vitamínu D, který se tvoří v kůži pod vlivem ultrafialového záření, vedla k měknutí a deformaci kostí. Děti, které vyrůstaly v místnostech bez oken a doslova nikdy neviděly slunce, trpěly křivýma nohama, zakřivením páteře a dalšími kosterními poruchami.

Slavný spisovatel Charles Dickens, který ve svých románech živě popsal hrůzy života ve viktoriánských slumech, byl jedním z nejzarytějších kritiků daně. Chápal souvislost mezi životními podmínkami a zdravím. Ačkoli je obtížné najít přímé citace od Dickense o dani z oken, celý duch jeho díla byl namířen proti sociální nespravedlnosti, kterou tato daň nepochybně symbolizovala. Lékaři té doby byli konkrétnější. V lékařských zprávách a projevech se stále častěji ozývala myšlenka, že zavedením daně z oken vláda ve skutečnosti vybírá daň ze zdraví a života. „Daň ze světla je daní ze života,“ psali reformátoři. Stávalo se zřejmým, že peníze plynoucí do státní pokladny z této daně byly potřísněny krví a utrpením tisíců lidí.

V polovině 19. století dosáhl tlak na vládu, aby zrušila daň z oken, svého vrcholu. Kampaň za její zrušení spojila všechny společenské vrstvy. Lékaři a vědci poskytli nezvratné důkazy o jejich škodlivých dopadech na zdraví národa. Sociální reformátoři jako Edwin Chadwick ve svých zprávách o hygienickém stavu měst vykreslovali hrůzné obrazy života ve slumech a přímo poukazovali na daň jako na hlavní příčinu epidemií. Spisovatelé a novináři apelovali na svědomí národa. Dokonce i architekti a stavitelé, unavení stavbou ošklivých a nefunkčních budov, se připojili k protestnímu sboru. Argumenty obhájců daně o pohodlí a fiskální efektivitě zněly na pozadí rostoucí úmrtnosti a degradace měst stále méně přesvědčivě.

Politický boj o zrušení daně byl dlouhý a hořký. Ministerstvo financí se až do samého konce zdráhalo rozloučit se stabilním a předvídatelným zdrojem příjmů. Vah vah se však nakonec přiklonily ve prospěch reformátorů po dalším vypuknutí cholery v letech 1848-1849, které si vyžádalo desítky tisíc životů. Stalo se nemožným ignorovat fakt, že stát svou vlastní politikou přispívá k vymírání vlastních občanů.

V roce 1850 byla vytvořena „Společnost pro podporu zrušení daně z oken“, která zahájila aktivní veřejnou kampaň. Londýnští lékaři zveřejnili manifest, ve kterém prohlásili: „Daň musí být zrušena ve jménu zdraví, morálky, civilizace a náboženství.“ Nakonec v roce 1851, v roce konání slavné světové výstavy v Křišťálovém paláci – budově, která byla ztělesněním světla a skla – vláda lorda Johna Russella ustoupila. Daň z oken byla nakonec zrušena. Místo toho byla zavedena modernější daň z obytných budov, která se odvíjela od jejich nájemní ceny.

Zrušení daně se setkal s všeobecným jásotem. Noviny psaly o „návratu světla a vzduchu do anglických domovů“. Lidé začali rozebírat cihlové zdivo a britská města postupně začala nabývat jasnějšího a zdravějšího vzhledu. Dědictví století a půl „války proti oknům“ se však ukázalo být příliš hluboké na to, aby zmizelo beze stopy. Jeho hlavním a nejviditelnějším projevem zůstávají ta samá zabetonovaná okna, která lze dodnes vidět na tisících starých budov po celé Velké Británii. Slouží jako tichá výčitka krátkozraké politiky a památník lidské vynalézavosti v boji proti nespravedlnosti. Pro turisty se stala jakýmsi historickým tajemstvím a pro historiky a architekty důležitým svědectvím minulé éry. Ale asi nejtrvalejším odkazem daně z oken je idiom „daylight robbery“. Poté, co přežila samotnou daň, pevně vstoupila do anglického jazyka a aktivně se používá dodnes. Když Brit vysloví tuto frázi, rozhořčený cenou šálku kávy nebo parkování, pravděpodobně nepřemýšlí o jejím původu. Tato dvě slova ale evokují vzpomínky na dobu, kdy vláda doslova kradla svým občanům denní světlo, a na dlouhý boj za právo jednoduše otevřít okno a nadechnout se čerstvého vzduchu. Příběh daně z oken je varovným příběhem o katastrofických důsledcích, které může mít zákon, jenž na papíře vypadá logicky, ale zásadně odporuje zdravému rozumu a základním lidským potřebám.

Íránu se vrací svoboda

Benjamin Kuras NevPes 11. srpna 2026

Donald Trump si zřejmě vzal k srdci pošklebký odpůrců a výčitky příznivců, lamentujících, že se zařazuje do série amerických prezidentů, kteří nechali na holičkách své zámořské spojence, od Vietnamců po Afghánce. Uvěřil íránským exulantům, že s íránským režimem se jednat nedá, a požádal Kongres o další miliardy na dovoření k porážce „islamofašismu“, jak režim za všechny exulanty nazývá nejvýznamnější exilový spisovatel Amil Imani.

Svržení islámského režimu, nastolení demokracie, odhalování globálních zločinů politického islámu, varování před islamizací Západu – jsou Imanova celoživotní žurnalistická témata. V Trumpa a Netanjahua vkládá naději, že „Írán zítřka bude opět mistrovské dílo umění, hudby a poezie – civilizace pamatující svou minulost k budování svobodné budoucnosti“.

Režim se vzdálil národu

Požáry asi 300 mešit zažehnuté protestujícími domácími disidenty v letošním roce pro Imana – jako pro většinu íránských exulantů – nejsou činy terorismu, nýbrž „exorcismu“. Není to jen politický dissent, nýbrž „definitivní civilizační povstání proti samotné koncepci islámského státu“. Íránský národ nežádá jen změnu vlády, žádá „navrácení své potlačené duše“ režimem, který proměnil duchovní svatostánek ve „velitelské centrum útlu, opevnění utlačovatelů, střelnu do demonstřujících studentů, mučírnu protestující mládeže“. Islám přestal oslovovat „srdce Íránců“. Režim se stal „entitou zcela oddělenou od íránského národa“.

Národ povstal proti „ideologii samotného politického islámu, který téměř půl století věznil životadárnou starodávnou kulturu a civilizaci nesmírné hloubky a krásy, světlo moudrosti, humanismu a opojné nádhery její poezie.“ Prahne po kultuře života, potlačené „kultem smrti a

mučednictví“. Žádá „sekulární pluralistickou společnost ctící své zoroastriánské kořeny, svou perskou minulost, a zároveň své moderní aspirace“. Nesledujeme jen konec jednoho režimu, sledujeme „vzkříšení národa“. A toto je Imanův vzkaz všem iluzím jakéhokoli jednání s íránským režimem o nějaké reformě: „Nemůžete reformovat režim, který věří, že má od Boha mandát vás vraždit“.

Imanovo obnažení mučené íránské duše souzní s většinou exilu a jím odhadovanými 80-90 procenty íránského národa, odříznutého od světa režimním vypnutím internetu, popravami a masakry. Je i zřejmé, že z exilu bude muset pramenit i to praktické národní osvobození. A to ze dvou možných zdrojů.

Francouzský exil

Jedním je sdružení exilových organizací zvané Národní rada íránského odboje (NCRI), které navrhuje do funkce šéfa budoucí prozatímní svobodné vlády svou zvolenou předsedkyni inženýrku Maryam Radžávi, sídlící ve Francii. Ta vypracovala plán na převzetí vlády, který obsahuje mimo jiné: Svobodné volby. Oddělení náboženství od sekulárního státu. Rovnoprávnost mužů a žen. Zrušení trestu smrti. Nezávislé soudnictví. Ochranu menšin. Tržní ekonomiku s ochranou soukromého majetku. Navíc NCRI udržuje kontakt s domácím disidentem a přispěla k informovanosti světa o íránském jaderném programu.

Povšechně tedy nic, oč by se sekulární demokraté museli zásadně přít. Až na několika problémů praktických. Jednak se v NCRI střetávají kontrastující zájmy politické a osobnostní, některé skupiny tíhnou k levicovému radikalismu. Jednak někteří členové NCRI ve válkách Íránu s Irákem podpořili Irák, což dodnes někteří Íránci berou jako vlastizradu. Pak pomohli svrhnout šáha, čímž nechtěně přispěli k nástupu ajatoláhů, před nimiž nakonec museli prchat.

Hana Krupková

16. dubna 1997 umírá v německém Puchheimu Hana Krupková, rozená Zýková, česká odbojářka, která se díky svému půvabu dvakrát zachránila, kdy svedla nejprve gestapáka a pak i estébáka. Narodila se 31. května 1921 v Chotěboři. Do odboje se zapojila spolu s manželem Václavem, bývalým armádním důstojníkem. Byli spolupracovníky výsadku Silver A a jeho velitele Alfréda Bartoše. Po zradě Karla Čurdy, který vydal do rukou gestapa nejen výsadkáře, ale i jejich spolupracovníky, byli zatčeni i manželé Krupkovi. Díky vztahu s vyšetřujícím gestapákem zachránila Hana život nejen sobě, ale i manželovi. Manžel skončil v koncentračním táboře Flossenbürg, kde přežil. Hana byla propuštěna a zaměstnána v jinonické Waltrovce, kde měla pracovat pro gestapo, kde však podle poválečného vyšetřování nikoho neudala. Po válce byla obviněna z konfidentství, vězněna, ale nakonec propuštěna. Nakonec se s ní rozvedl i manžel a tak se rozhodla emigrovat. Odchod do zahraničí se jí však nepodařil a po Únoru je opět zatčena. Zde opět využije svého půvabu a naváže vztah s vyšetřujícím estébákem. Zase měla být využívána jako spolupracovnice, nyní StB, ale důkazy o její činnosti opět chybí. Po sovětské okupaci odchází legálně do Německa.

Oskar zničil Jandlovi filmovou kariéru Útok na berlínský Pride neměl nikoho překvapit.

Libor Toman FB

Krátce po únorovém převratu roku 1948 putovala na pražskou adresu jedenáctiletého chlapce podivná zásilka. Protože jako zpáteční adresa byly uvedeny Spojené státy, vzbudil balíček pozornost celníků. Uvnitř našli zlatavou sošku, kterou opálili, aby zjistili, zda je skutečně ze vzácného kovu. Nebyla.

Tou soškou byl Oscar, ocenění udělované Akademií filmového umění, a tím chlapcem Ivan Jandl, první Čech, který tuto nejprestižnější filmovou cenu získal. V březnu 1948 ji obdržel za roli ve filmu The Search režiséra Freda Zinnermana (český Poznamenání). Protože tehdy vůbec nemluvil anglicky, musel se své repliky naučit foneticky. Film měl ve světě mimořádný ohlas a členovi Dismanova rozhlasového dětského souboru mohl otevřít cestu k zářivé kariéře. Vedle Oscara získal také Zlatý glóbus a o jeho talent projevila zájem hollywoodská studia. Avšak protože se v té době naplno rozhořela studená válka, nebylo něco takového možné. V té době se však naplno rozhořela studená válka a podobná kariéra nebyla možná. Komunistický režim Jandla na slavnostní předávání cen nepustil a jeho úspěch byl zamlčen. V československém filmu si později zahrál pouze třikrát a tím jeho herecká kariéra v podstatě skončila. Když se v roce 1955 hlásil na DAMU, bylo mu kromě údajně nedostatečného divadelního vzhledu vytýkáno i to, že získal amerického Oscara.

Později se tento kdysi nadějný herec pokoušel prosadit v divadle a v rozhlasu, kde pracoval jako inspektor vysílání a hlasatel. V obou případech však nebyl příliš úspěšný, a tak se pro něj určitou náhradou stalo amatérské divadlo. Jeho kariéra v médiích definitivně skončila v roce 1972, kdy byl během normalizačních prověrek kvůli členství v KAN (Klubu angažovaných nestraníků) propuštěn z Československého rozhlasu. Posledních patnáct let života strávil v různých zaměstnáních.

Zemřel 21. listopadu 1987 ve věku padesáti let na diabetický záchvat. V té době už měl jen malou vůli k životu. Cítil se zneuznaný, trpěl depresemi a propadl alkoholismu. Oscar, kterého získal jako dítě, se mu nakonec stal spíše prokletím – komunistický režim se postaral o to, aby jeho kariéra nemohla pokračovat.

Uznání se mu tak dostalo až po Sametové revoluci. V roce 1996 po něm čeští astronomové pojmenovali nově objevenou planetku. U příležitosti 30. výročí jeho smrti byla urna s jeho ostatky přenesena mezi významné osobnosti na Vyšehradský hřbitov. Přesto jeho osud stále není široce znám a jen málo lidí ví, že právě Ivan Jandl byl prvním československým držitelem Oscara.

(Jedná se o rozšířenou verzi původního příspěvku, který byl doplněn o nové informace.)

Jonathan Sacerdoti

Sky News odvysílala reportáž své berlínské zpravodajky o dalším útoku, při němž útočník použil auto jako zbraň. Tentokrát namířeném proti berlínskému Pride.

„Mnoho lidí bylo tím, co se stalo, v šoku,“ řekla. „Nemohli tomu uvěřit, protože jde o tak poklidnou a radostnou akci. Koná se každý rok. O to víc je pro ně těžké pochopit, že letošní oslavy skončily takhle náhle.“

Nás ostatní ale vůbec nepřekvapilo, že hlavním podezřelým je „známý islamista“ jménem Abdul B. Možná se učil od Abdula A. a teď doufá, že inspiruje Abduly C., D., E. až po Z.

Islamističtí teroristé už dlouhá léta používají vozidla jako zbraň k zabíjení a mrzačení lidí, kteří podle nich nemají právo žít. Stejně dlouho nenávidí homosexualitu i svobodu projevu.

My na Západě si naopak vážíme přijetí homosexuality, svobody, oslav, radosti a společenského života. Vážíme si života.

Islamisté nenávidí také Židy, Izrael, Spojené státy, Británii, západní hodnoty, rovnost žen, hudbu, psy, lidi nevěřící v islám, alkohol i celou řadu dalších - vesměs velmi dobrých - věcí. Právě proto, že je Pride „tak radostnou akcí“, představuje pro islamistické teroristy pravděpodobný cíl.

Někteří z nás na to upozorňují už řadu let. Přesto býváme označováni za „rasisty“, ačkoli islamističtí teroristé pocházejí z různých etnických prostředí. Jsme nálepkováni jako ti, kdo „rozdělují společnost“, přestože většina z nás je naopak otevřená a spojuje se se všemi, kdo sdílejí lásku ke svobodě a odpor vůči těm, kteří chtějí rozdělovat - a zabíjet - lidi nevěřící v islám. Někdy nás označují za „alarmisty“, přestože máme už víc než dost případů, které naše varování potvrzují.

Jenže těch varovných signálů už bylo víc než dost.

Dne 14. července 2016 najel útočník inspirovaný Islámským státem nákladním vozem do davu lidí slavících Den Bastily v Nice a zabil 86 osob. O pět měsíců později vrazil terorista napojený na Islámský stát kamionem do vánočního trhu v Berlíně a usmrtil 12 lidí.

V roce 2017 následovaly útoky na Westminster Bridge, ve Stockholmu, na London Bridge a v Barceloně. Ve všech případech útočníci použili auto, dodávku nebo nákladní vůz k útoku na chodce a v některých případech pak pokračovali v útoku noží.

Stejná metoda se opakovaně objevuje také v Izraeli, kde palestínští útočníci najížděli vozidly do vojáků, cestujících i civilistů na autobusových zastávkách, křižovatkách a kontrolních stanovištích. Patří sem například útok nákladním vozem v Jeruzalémě v lednu 2017 nebo útok u Glilotu nedaleko Tel Avivu v říjnu 2024.

Dne 1. ledna 2025 najel útočník inspirovaný Islámským státem pickupem do davu na Bourbon Street v New Orleans a zabil 14 lidí. Jihád al-Šámí zahájil svůj útok na synagogu Heaton Park v roce 2025 tím, že autem srazil

člena ostrahy.

Je pravda, že vozidla jako zbraň použili i jiní pachatelé. Darren Osborne v roce 2017 úmyslně najel do muslimských věřících odcházejících z modliteb poblíž Finsbury Parku a dvacetiletý Nathaniel Veltman v roce 2021 v kanadském Londonu v provincii Ontario

úmyslně najel nákladním vozem do muslimské rodiny a čtyři její členy zabil.

Stejně jako v případě pákistánských muslimských gangů sexuální zneužívajících děti však skutečnost, že se podobných zločinů dopustili i jiní pachatelé, nemůže být důvodem, proč nemluvit otevřeně o islamistické hrozbě a jejich charakteristických metodách.

Úmyslné najíždění vozidly do lidí jako teroristická taktika - tedy využití běžného automobilu, nákladního vozu nebo buldozeru k útoku na chodce, vojáky či davy s cílem zabíjet a šířit teror - bylo rozvinuto a zdokonaleno především při palestinských útocích v Izraeli. Vedle únosů letadel a sebevražedných atentátů se stalo jedním z nejúspěšnějších „vývozních artiklů“ palestinského terorismu.

První dobře zdokumentovaný případ této konkrétní metody se odehrál 18. února 1987, kdy palestinský řidič úmyslně najel automobilem do skupiny izraelských vojáků poblíž Nábulusu. Jeden z vojáků později svým zraněním podlehl. Další podobné útoky následovaly v roce 1989 i v průběhu 90. let.

Palestinci samozřejmě nevynalezli samotnou myšlenku použít vozidlo jako zbraň. Byli však první, kdo z úmyslného najíždění do lidí udělal opakovaně používanou, technologicky nenáročnou teroristickou metodu, kterou bylo obtížné zastavit a která se ukázala jako překvapivě účinná vzhledem k prostředkům, které měli k dispozici.

Al-Káida začala tuto taktiku otevřeně propagovat prostřednictvím svého anglicky psaného časopisu Inspire v roce 2010. Později ji převzal i Islámský stát, který najíždění vozidly doporučoval jako jednoduchou metodu teroristických útoků pro osamělé útočníky na Západě - nepochybně inspirován palestinským „bojem“.

Stejně jako u řady dalších džihádistických metod platí, že je palestínští teroristé možná sami nevynalezli, ale převzali je, zdokonalili a rozšířili v takovém rozsahu, že se staly vzorem pro napodobování po celém světě. Tím fakticky přispěli ke globalizaci intifády.

Stejně málo překvapivý jako islamistický útok na průvod hrlosti byl i pohled na to, co se odehrálo ve stejný den v Londýně. Na akci Trans Pride vedl transgender aktivista oblečený do šatů s vlajkou OOP skandování hesla „Free Palestine“.

Nic nevystihuje krátkozraký pochod naší společnosti vstříc záhubě lépe než pohled na průvod lidí, kteří nedokážou rozlišit muže od ženy a přitom radostně skandují na podporu hnutí, které je z velké části vedeno a inspirováno islamistickými teroristy a jejich sympatizanty - zatímco jsou v Německu zabíjeni nevinní lidé za to, že oslavovali rovnoprávnost homosexuálů.

Pokaždé, když píšu některý z těchto článků a připomínám předchozí islamistické teroristické útoky, abych ukázal opakující se vzorce a hrozby, před nimiž by se společnost měla probudit, přemyslím, kolik jich budu muset napsat, než přestane být kontroverzní upozorňovat na problém, který mají všichni před očima, ale předstírají, že neexistuje.

Je zvláštní vést si seznam podobných útoků. Je mi z toho smutno, ale nepřestanu.

Možná tentokrát to bude jiné. Možná oběti nezemřely a nebyly zraněny nadarmo. Možná se Evropa probudí a začne této velmi reálné hrozbě čelit.

Já o tom však pochybuji.

Ti, kdo nás zabíjejí kvůli našim hodnotám a přesvědčení, i jejich zmatení podporovatelé, kteří vycházejí do ulic skandovat na obranu našich vrahů, nepřestanou útočit na naši hrdost ani pohrdat naší láskou ke svobodě a životu.

A přesto jsme za blázný my - jen proto, že na to upozorňujeme.

„Je to hotový andílek,“ chlubí se svým dospívajícím vnoučkem babička, „a pomáhá, kde to jde, jen loni prý odpracoval přes 100 hodin obecně prospěšných prací.“

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney Slovenská omša ve slovenskom kostole sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod. České mše svaté snad někdy budou.
Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086,
Rezervace haly: **0404 849 888** ;
Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevřená o slavnostech
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney
, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeescsc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

• **Sobota: 12:00–22:00 (živá hudba) a • Neděle: 12:00–15:00**
Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na
slovakcommunitysydney.com alebo
info@slovakcommunitysydney.com alebo priamo na
m: 0473 847 619 mob. Janusz Skotniczny SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au
Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,
Informace: Mobil: 0497 344 377
polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com
Združení Slovákov v Queenslandě,
Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii
(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Starosta- Marek Pesina + Jednatel- Lucka Skaife
Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod
Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 1.6., 19.7., 16.8.2026
Rezervace zapotřebí.,
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.
(Zuzana Vasich)
)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in
Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,
Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00
(2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016
President: Jitka Smith 0406 026 840
Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969
Email: CzechSlovakWA@hotmail.com
Web: www.CzechSlovakWA.org
KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program | Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech
Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**
kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.
Canbera rádio . 91.1 FM
Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00
SBS2 Frekvencie v hlavných mestách
FM **Adelaide** 106.3fm ; **Adelaide** Foothills 95.1fm
Brisbane 93.3fm ; **Canberra** 105.5fm
Darwin 100.9fm ; **Hobart** 105.7fm
Melbourne 93.1fm ; **Perth** 96.9fm
Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 27.srpna Léta Páně 2026

Dokončení z první strany

Cukrování se pozvolna měnilo v hmatatelnou milostnou předeheru, aby vše vyvrcholilo podvodním sexuálním stykem. Holčička opřená pěkně zády o balvan a snažící se jedinec tvořit v tůni malé vlnobití. Příroda je mocná čarodějka. Raději jsem po chvíli odložil svůj triedr, abych snad odleskem světla v jeho optice na sebe neupozornil a také abych snad z celé té podívané nedostal v tom letním hicu infarkt. Ostatně i obavy, že upozornění na moji maličkost, by mohlo vést ke vzniku nechtěné gravidity zúčastněné dívenky. Ihned pod mým skalním bydlíkem byla na břehu řeky malá asi 3x3 m velká minipláž a v korytě tři tůně stejných rozměrů. Voda jimi jen mírně proudila a okolní balvany poskytovaly i potřebný stín. A tak při teplotách kolem 40 °C nebylo nic příjemnějšího než se ponořit do tůně. Dokonce tam byl pod vodou i balvan na sednutí, a tak sedě, po ramena v pomalu proudící vodě, jsem si obvykle něco četl. Walda se bavil po svém a proháněl místní rybky. Za čas se z něj stal docela dobrý potápěč. Klid jsem však v tomto ráji neměl. Pochopitelně, v tomto prostředí jsem se koupal v rouše Adamově a když jsem tak v klidu seděl na tom balvanu a čet si, tak malé místní rybičky nezahálely ožužlávaly mě všude po těle. Ty větší jsem raději odháněl, máje obavy o jisté partie mé anatomie. Žužlání těch drobnásků docela šimralo a později jsem se od rybářů dověděl, že mě zbavovaly odumřelé kůže, na které si pochutnávaly. Takže jsem z tůně vystupoval jako znovuzrozený, čistý a voňavý.

CzechoSlovak Country Klub

23 - 24 8 zavřeno

Trutnoff

Větvíčka : Prezident Pavel dorazil na festival TrutnOff, který je věnován památce Václava Havla. Havel patřil k nejvýraznějším odpůrcům komunistického režimu, zatímco Pavel byl před listopadem 1989 členem a předsedou základní organizace KSČ a připravoval se na kariéru ve vojenském zpravodajství. Jeho účast proto část veřejnosti vnímá téměř jako přepisování symbolů listopadu 1989, kdy se člověk s minulostí v KSČ staví po bok odkazu Václava Havla. Není zvláštní, když se k odkazu Václava Havla hlásí prezident, který byl před rokem 1989 součástí struktur režimu, proti němuž Havel bojoval?

Prosím Vás, co je divného na tom, že nějaký normalizační kádr překabátil? Takových u nás bylo... Někteří z nich díky tomu vykradli obrovské majetky, jiní zase vybudovali firmy, další se stali ústavními soudci. Naše elity jsou přímo mistry světa v měnění stran, názorů i přesvědčení. Podívejte se na staré fotografie, jak čeští herci hajlovali, pak budovali socialismus, pak si hráli na pražské jaro a pak podepisovali antichartu. Petr Pavel je jen ztělesněním těchto bezpátečních tvorů.

Mě spíš překvapuje, že úplně totéž dělají i Chartisté. Ti přece kdysi "čurali proti větru." Ti se nedali zastrašit normalizační mocí. Ti to přece dělali kvůli skutečným hodnotám. A ejhle, ono ne. Teď klidně sedí s rozvědčíkem u jednoho stolu a tváří se, že je všechno v pořádku. A tak přemýšlím, jestli ti Chartisté prostě nebyli jen Německu zaprodaná pátá kolona, kterým nešlo o morálku, ale o moc. A teď, když ji z vůle Berlína mají, vůbec jim nevadí kamarádit se s prezidentem, který je tu z vůle stejného Berlína. Už se jen můžeme těšit, až pan President odsoudí úkladnou vraždu Heydricha a na tryznu za parašutisty v Resslově ulici přijedou zástupci německé SS.

Manželka včera rodila, tak jsem se zeptal sestřičky, kdy nejdřív můžu mít sex bez komplikací.

Řekla, že za dvě hodiny jí končí směna.

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$99.99 přímo do banky ANZ,
na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Eliška Buriánová - \$45.00
Václav Voboril - \$10.00

Kdosi zaplatil na Noviny 13.srpna a zapomněl se podepsat

Odborník na sensitivitu aneb Politické přepisování literatury

Benjamin Kuras 2026

Spolupracovat s „odborníkem na sensitivitu“. *Tento příkaz dostala bestsellerová skotská autorka detektivek a kriminálních románů Val McDermid jako podmínku reedice svých starších románů. „Odborník na sensitivitu“ je nové řemeslo ve vydavatelském odvětví. Jeho odbornost spočívá ve vědění, co ze spisovatelovy tvorby by mohlo koho urazit. Jak se tato odbornost získává a kdo ji uděluje, se tomuto článku zatím nepodařilo zjistit. Zato fandové detektivek po celém světě vědí, kdo je Val McDermid, jejíž knihy vycházejí v češtině pod jménem McDermidová.*

Vydala těch knížek přes 40, dostala za ně dvě ocenění od britské Spisovatelské asociace a dva čestné doktoráty, televize z nich natočila seriály. Takže žádné ořezávkto, které by potřebovalo spolupráci nějakých odborníků na to, jak se má psát „sensitivně“. Pravda, některé její knihy jsou jaksepatří „drsňácké“, jejich dialogy jsou „zastarale“ osmdesátkové a devadesátkové, něco z toho, co se tehdy běžně říkalo, dnes nevoní. Tedy – nevoní politicky korektním nakladatelům, kteří si zřejmě udělali průzkum nynějšího útlocitného čtenářského trhu a našli si správné experty. Jejich identita zůstala anonymní.

Prý šlo hlavně o výrazivo, jaké by dnes mohlo někomu znít rasisticky a homofobně, vysvětlila autorka. A že mnohé z toho starého ubránila argumentem, že ty původní texty „pomáhají čtenářům pochopit, jak se společnost za tu dobu změnila“. Nicméně, v leccem (přinejmenším v tom „rasově“ postiženém) ustoupila a polické korektnosti se podvolila.

Trochu tím zklamala kolegu „detektivkáře“ Lee Childa, který takto vynucované přepisy označil za „orwellovštinu“ a všechny potenciální odborné sensitizátory a přesensitizované nakladatele varoval, že on by na svých starších románech nezměnil jediné slovo. Neboť „knihy je produktem své doby, historický artefakt, skoro jako fotografie, zobrazující tehdejší společnost, dodatečné přepisování je antihistorické zkreslení, a jakmile se s tím začne, muselo by se přepisovat každých pět roků, jak se mění společenské normy“. A navíc – „thrillery mají urážet, krutost a drsňáctví k nim patří“. Child asi spoléhá, že s autorem, jehož se prodalo přes 100 milionů výtisků, si nakladatelé podobnou buzeraci rozmyslí.

Zeměkoule je holt kulatá...

Některé z nejabsurdnějších přepisů reedici provedli nakladatelé s „poirotkami“ Agathy Christie, „bondovkami“ Iana Fleminga (u obou kolonialismus, xenofobie, classismus atd.) a dětskými knihami Roalda Dahla. Z těch se vycenzurovala i taková „urážlivá“ slova jako „tlust’och“. Těchto autorů se ale nikdo neptal, už byli ve věčných lovištích, odkud se nemohli hádat.

Francie si stejně přepisuje „stereotypismy“ Astérix a „kolonialismy“ Tintina, z těch nejznámějších a nejpopulárnějších. Podobné přepisy svých literatur jistě najdou i germanisté, hispanisté, italisté a skandinavisté. Že se to ještě nerozmáhá u nás (nebo už taky?), v tom kontextu hysterických debat, zda směřujeme na Západ nebo na Východ, je vysvětlitelné tím, že střední Evropa je ten poslední ostrov Západu. Ostatní Západ nám utekl tak daleko na západ, že se ocitl na Východě. Zeměkoule je holt kulatá.

Za hlubokého komunismu se vyprávěl tento vtípek (a můžete si jej cenzurovat, jestli vás uráží): „Jak první dělnický prezident Gottwald poznal, že je Země kulatá? Na Západ se vysral a z Východu mu přišlo hovno.“

Psáno pro Deník TO

Marocký nájezd.

Honza Řecký

Abychom plně pochopili reakci ITÁLIE na násilnou a ilegální INVAZI tisíců MAROČANŮ včera a dnes do ŠPANĚLSKA je nutné si připomenout, co byl „MAROCCHINAT“ (marocké zvěrstva).

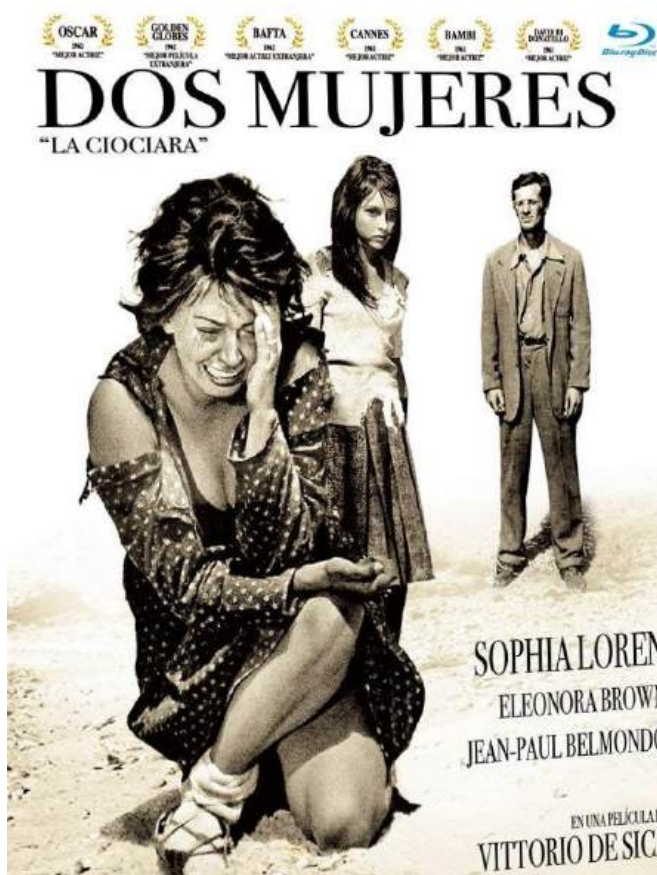
Trauma těchto událostí stále zůstává ve vědomí a podvědomí Italů.

Zločiny známé jako „marocchinát“ (což znamená „činy Maročanů“) patří k traumatickým stránkám historie druhé světové války v Itálii, které jsou médiu a historiky často umlčovány a zastírány. Současná zjištění „Associazione Nazionale Vittime delle Marocchine“ naznačují, že počet obětí běsnění Maročanů se mohl pohybovat od 20.000 do 60.000.

Násilí postihovalo především ŽENY, ale znásilňování byli i MUŽI, CHLAPCI a dokonce i KNĚŽÍ, kteří se pokoušeli bránit své farníky.

Zcela náhodní lidé byli MUČENI a VRAŽDĚNI a těmi nejbrutálnějšími způsoby. Odhaduje se, že bylo zavražděno nejméně 800 lidí – nejčastěji otcové, manželé nebo bratři, kteří se snažili útočníkům fyzicky zabránit v znásilnění jejich dcer, manželék a sester.

Myslím, že se z této relativně nedávné historie muslimského řadění můžeme poučit i my - ostatní Evropané a jediným řešením je proto uzavření Schengenu pro ty země, které nerespektují zákon o ochraně společných unijních hranic.

Obrázek: Plakát na film „La Ciociara“ (Matka a dcera) režiséra Vittoria De Sica.

Sophia Loren získala Oscara za roli matky, která se s dcerou vrací z jižní Itálie do Říma, kde jsou obě znásilněny Maročany (pod francouzským velením).

Dcera : „Mami, tati, rozhodla jsem se osamostatnit!“

Rodiče: „Ale to je skvělé!“

Dcera: „Kufry máte za dveřmi.“

Němečtí a čeští spisovatelé: dva jazyky - jedna myšlenka

EXIL PEN

Eugenie Trützschler von Falkenstein

Oslavy "Německého exilového PEN klubu", zkráceně Exilového PEN klubu, který byl založen v roce 1934, se konaly 5. března 2024 v Německé národní knihovně ve Frankfurtu nad Mohanem. Mottem akce bylo: "Šílenství vládne času." Založení EXILOVÉHO PEN klubu inicioval v dubnu 1933 Hermon Ould, tehdejší tajemník anglického a mezinárodního PEN klubu.

Jeho návrhu se chopil právník a novinář Rudolf Olden, který již v únoru 1933 opustil Berlín poté, co mu bylo oznámeno, že bude zatčen, a na lyžích uprchl do Československa. Od svého příjezdu do Prahy byl spolu s mnoha dalšími autory, kteří uprchli z Německa, na příkaz prezidenta Beneše pod policejní ochranou. Rudolfu Oldenovi se podařilo získat pro myšlenku založení klubu autory jako Heinrich a Thomas Mann, Lion Feuchtwanger, Ernst TollerAnna Seghersová, Arnold Zweig, Stefan Zweig, Alfred Döblin a další. Max ßHerrmann-Neisse a Max Herrmann-Neiße. V roce 1934 byl PEN v exilu uznán londýnským ústředím.

V té době měl klub 12 členů, z nichž téměř všichni žili v tehdejší Československu. Jedním z prvních členů byl brněnský spisovatel Fritz Beer. Ačkoli byl Beer členem tehdejší Komunistické strany Československa, komunistický režim v Československu se o jeho existenci, a tedy ani o jeho protinacistické činnosti, nikdy nezmínil. O tom, že tomu tak bylo v případě všech německy píšících autorů z Československa, svědčí kniha "Exil ohne Ende" (Exil bez konce .(kterou editovali Fritz Beer, předseda exilového PEN klubu v letech 1988-2002, a Uwe Westphal. V příloze knihy, vydané v roce 1994, je uveden seznam autorů. Nejméně pětina členů pocházela z Československa.

Za své členství v exilovém PENu, nyní Středisku německy píšících spisovatelů, vděčím profesorovi Fredriku Lubichovi, jehož rodina pochází ze severní Moravy. Členy Centra je dnes řada spisovatelů z bývalé NDR. Jsou to všechno spisovatelé, kteří byli v NDR pronásledováni, jako například Utz Rachowski, který byl zatčen a uvězněn za pět lyrických básní a později vykoupěn Spolkovou republikou Německo.

V průběhu desetiletí se k nim přidali německy píšící autoři, kteří opustili zemi svého původu z politických, ale i jiných - ekonomických a osobních - důvodů, nebo jejichž tvorba se vyznačuje silným vztahem k cizině. Tyto aktivity byly také jedním z důvodů, proč se Exil PEN v roce 2006 přejmenoval na Centrum německy píšících autorů.

Oživení vztahů

85 let po založení exilového PEN klubu v Praze, 80 let po vpádu wehrmachtu do Prahy a 30 let po pádu socialismu, a tím i železné opony, jsem jménem Českého centra Mezinárodního PEN klubu a Střediska německy píšících spisovatelů uspořádal konferenci s názvem: "Pronásledování - vyhnání - kultura paměti". Četné německé a české příspěvky ukázaly, jak blízké byly vztahy, zkušenosti a osudy obou národů. Zvláště patrné to bylo v příspěvcích členů Střediska německých spisovatelů. Například profesor Hans-Dieter Zimmermann se ve svém příspěvku "Pražské životní světy" zabýval životními osudy spisovatelů H. G. Adlera, Franze-Baermanna,

Steinera a Jiřího Weila. Martin Dreyfus ve svém vystoupení popsal poslední kongres Mezinárodního PEN klubu v roce 1938 před válkou. Zatímco Reinhard Andress na příkladu Egona Schwarze, který začínal ve Vídni a přes Bratislavu uprchl do Prahy, ilustroval individuální osud židovského spisovatele. Thomas Poschel ve svém vystoupení seznámil posluchače s životními osudy bratří Oldenů. Poté, co oba uprchli do Prahy, snažili se zachránit co nejvíce spisovatelů z Německa do Anglie nebo USA, většinou přes Prahu.

Kam se hrabe Dolfi...

by Vidlák, 7. srpna 2026

Přátelé, dovolte mi říct tu nejvíc alarmující zprávu a pojmenovat suverénně největší český problém za poslední století. Je větší než jakákoliv válka, kterou tento národ za sto let zažil, je větší než jakýkoliv hladomor či přírodní katastrofa za posledních tři sta let, ba dokonce je to větší problém než všechny genocidní pokusy, kterých se na tomto národě kdokoliv dopustil od dob Čingischána.

Za poslední čtyři roky se u nás nenarodilo skoro sto tisíc dětí!

Jak jsem k tomuto číslu došel? Inu, do roku 2021 se u nás stabilně a s minimálními výkyvy rodilo sto deset tisíc dětí. V roce 2022 to ale bylo jen sto tisíc, o rok později devadesát tisíc, pak kousek přes osmdesát tisíc a minulý rok to bylo jen něco přes pětasedmdesát tisíc. Pokud bych jako referenční hodnotu bral průměr z let 2015 až 2021, za poslední čtyři roky tento národ přišel skoro o sto tisíc duší. První rok se nenarodilo deset tisíc dětí, druhý rok dvacet tisíc, třetí rok třicet tisíc a čtvrtý rok pětatřicet tisíc. Letošek také nevypadá, že bychom se odráželi ode dna.

Nenarozené nebo zemřelé dítě či mladý člověk je to nejhorší, co se může stát. Pokud zemře třicátník, je to strašné, ale už po sobě zanechal kus práce a zpravidla i nějakého potomka. Pokud zemře čtyřicátník, je to pro rodinu tragédie, ale zůstanou po něm děti, nějaký ten majetek a spousta vykonané práce. Pokud zemře padesátník, je to tragické, ale zemřel ve chvíli svého vrcholu, kdy už za ním víc práce ani potomků nezůstane. Když zemřou šedesátníci a více, nedočkají se odměny za svou celoživotní práci, ale na struktuře společnosti, ani na její stratifikaci se už vlastně nic nezmění.

Za Druhé světové jsme díky laskavé péči našich milých německých krajanů přišli o tři sta tisíc občanů. Průměrně padesát tisíc ročně. Němci v tomto ohledu nebyli vybíraví a vraždili lidi všeho věku i stavu, ale to, co jsme dokázali za poslední čtyři roky, to oni nedokázali. Ani jejich zrůdná mašinérie zahrnující plynové komory a vyhlazovací tábory nám nezabila přes dvacet tisíc dětí ročně. Fiala nám do věkové struktury obyvatelstva zaťal horší zářez, než Reinhard s Frankem.

Nenarodilo se sto tisíc dětí, které ani nebudou pracovat, ani nepřivedou na svět potomstvo, nebudou se „lopotit v potu tváře,“ nebudou bránit svou zemi, nebudou nic. Každoroční pokles o skoro deset procent...

Když HDP poklesne o jedno procento, tak se nemluví o ničem jiném. Když poklesne o pět procent, je to krize jako sfiíiňa a v médiích by se neřešilo nostop nic jiného. Celospolečenské téma by bylo jen jedno jediné. Jak to zastavit, jak opět nastartovat hospodářský růst... v hospodách a sokolovnách by se Vidláci i Rajchlové množili geometrickou řadou a všichni by měli narváno. Lepší lidé by mluvili o ruské hybridní hrozbě, Koudelka by varoval před rozkladným vlivem Moskvy, Petr Pavel by dělal klid a řád a Otík Foltýn

by se omotal ostnatým drátem na ochranu před dezoláty.

Čtyři roky po sobě nám klesá „hrubý demografický produkt“ o sedm až deset procent ročně a... nic. Chce to vyšší přídavky na děti...

Teď se nám děje něco, co nám neudělali ani Brežněv, ani Stalin, ani Gottwald, ani Hitler, o naprosto neškodném Putinovi ani nemluvě... a je ticho po pěšině. Tu a tam někdo řeší, jestli za to může covidové očkování a jestli korelace znamená i kauzalitu a ti, co to nesvádějí na očkování, ti tvrdí, že je to tím, že chlapi odmítají pomáhat ženám s vařením a uklízením a ony kvůli tomu odmítají počnout. Ale je to debata jako o počasí. Prostě se to děje, názory na to můžeme mít různé, ale v podstatě je to cajk...

Jestli měly nějaké Římské kluby, Black Rocky, Aspen instituty, Ilumináti, židovské spiknutí, ruské hybridní hrozby, Kalergiho plány a Great resety v plánu depopulaci, tak mají splněno. Obešlo se to bez čipů pod kůží, bez násilné sterilizace, bez koncentráků, bez digitální měny... a jestli to zařídilo covidové očkování, tak jim to hladce prošlo, protože nikde nejsou nijak výrazně vidět páry, které by děti chtěly, ale nejde jim to a nebo které by nadávaly na Vojtěcha a jeho šmakulády...

Já osobně si myslím, že celé je to tím, že lidstvo jako takové, nějak ztratilo smysl existence...

Blahobytu bylo dosaženo už dávno. To, co si předsevzali filozofové osmnáctého a devatenáctého století, to už se vyplnilo. Byl vykořeněn hlad i většina nemocí, byla odstraněna dřina, z lidského života bylo odstraněno takřka všechno nebezpečí. Všichni jsme v podstatě obalení bublinkovou fólií z předpisů, aby se nám nic nestalo. A teď právě končí poslední důvod a smysl života – práce jako taková. To prý budou dělat roboti... alespoň ve Spojených státech a Číně do toho teď dávají biliony peněz. Často dáváme za příklad Polsko, které nás předběhlo nejen v hospodářském výkonu, ale i v minimální mzdě a příznivější ceně bytů, ale porodnost je tam ještě horší než u nás. Čína zažívá bezprecedentní rozvoj, ale už několik let jejich počet obyvatel klesá... Z vyspělého světa jsou na tom co do porodnosti asi nejlépe asociální Spojené státy...

Možná proto vypadá politika Západu tak jak vypadá. Už se není o co snažit. Už není žádný cíl, za kterým by filozofové sjednocovali národ a kvůli kterému by aspiranti na vůdce hřímali z pódii. Už není nic, kvůli čemu by člověku stálo za to, zažívat nepohodlí, překonávat překážky a přibližovat se Bohu. Ještě Islám to trochu má, ale méně, než by si oni sami přáli.

Už vlastně zůstal jen jeden cíl – nahrabat si. Ale na tom se lidstvo ani národ nikdy nesjednotí, protože to jde vždycky proti sobě. Aby jeden vydělal, musí jiný prodělat. Proto se u moci střídá jeden oligarcha vedle druhého a navzájem si spilají, že jim jde jen o dotace nebo machinace na burze. Poslední velká ideologie – grýndýl – ta se teď rozpadá přesně na tom stejném. Nejde o záchranu planety, ale jen o prachy na větrníky, slunečníky a měsíčníky.

A nakonec – nejsnáze si nahrabete právě tím, že nemáte děti. Máte čas vydělávat a nemáte náklady. Nepotřebujete velký byt, nepotřebujete velké auto, nemusíte nikoho ošetřovat, nemusíte nic. Díky tomu nepotřebujete odbory, aby se bily za vaši vyšší mzdu. Nepotřebujete stát na demonstracích, aby se vaše děti měly líp. Nepotřebujete efektivní stát, nepotřebujete efektivní hospodářství. Prostě jen v klidu dožijete... tedy, pokud nežijete na Ukrajině. Tamní Banderismus dokázal zajít ještě dál než NSDAP. Dokázal dostat na frontu muže i ženy klidně i po šedesátce.

Proto se dnes revolučně chovají starší ročníky. Ti ještě chtějí, aby se jejich děti měly lépe. Děti se lépe nejspíš mají (aby ne, v mamahotelu) a žádné děti

neplánují, tedy nemusejí plánovat ani revoluci, ani evoluci, ani anarchistickou dystopii, ani sluneční stát, ani eugeniku. Ba ani ten kapitalismus nemusejí plánovat. Prostě jen dožijí v bytě po mamince.

Vlastně jsme uprostřed závodu, jestli dřív přijdou roboti a nebo dřív dojdou děti. Ale i kdyby přišli henti roboti včas, vlastně jen umožní lidstvu dožít o něco důstojněji, než když se to s tou umělou ynteligencí nepovede. Za padesát let tu budou už jen ti, kteří v rodině a dětech viděli větší smysl než v dovolené a dobrovolné sebeoběti ve jménu tržní ekonomiky, grýndýlu nebo slávaukrajinství. Všichni ostatní vyhynou jak dinosauři... Dvojnásobně proto, že se proti tomuto vymírání vlastně ani nebouří.

Fiala měl pravdu. Jsme ve válce. Je to taková podivná válka. Nepadají na nás bomby a nemáme hlad. Přesto v ní trpíme největší ztráty od Bílé hory. Se všemi důsledky z toho plynoucími. Nikdo nám neudělal ani zlomek toho, co jsme si udělali sami. Otázka „co s tím,“ má vlastně jen jednu odpověď. Dát zase lidské existenci smysl. Kdo má smysl života, ten má i děti.

Když vyschla Vltava, tak to bylo co?

Václav Vlk st

Jsou věci, které mne tak potěší, že se o ně musím podělit se čtenáři. Můj dlouholetý kamarád, scifista, ale hlavně námořník tělem i duší, František „Mrož“ Novotný, napsal na Neviditelného psa článek „Stížnost na neobjektivitu ČT“, kde si silně stěžoval na prolhanou ČT, já bych k tomu přidal ještě ČRo. Cituji: *„Ve zprávách o těchto katastrofách, ať už zprostředkované moderátory ve studiu, nebo přímo z místa zpravodajem ČT ve Francii Janem Šmídem, nikdy, opakuji nikdy, nezaznělo, že devět z deseti požárů způsobili lidé, některé pak úmyslně žháři, např. požár u Fontainebleau vznikl současně na několika místech, takže musel být úmyslně založen. V zprávách ČT vůbec nezaznělo, že francouzský ministr vnitra Laurent Nuñez oznámil, že od začátku léta bylo v zemi v souvislosti s podezřením ze žhářství zadrženo již 184 lidí, že přímo v nejhůře zasažené oblasti kolem Bordeaux bylo v uplynulých dnech zatčeno nejméně 15 osob podezřelých ze zakládání požárů, včetně dvou mužů zadržených přímo při činu na konci července. Jeden ze zadržených se dokonce vydával za psychologa nabízejícího pomoc evakuovaným. Nezaznělo ani to, že premiér Sébastien Lecornu potvrdil, že policejní vyšetřování se intenzivně zaměřuje na kriminální pozadí, tedy, že žhářství není pouze nepodloženou spekulací.“*

V politice se neustále lže, ale současná bruselská ideologie a mediální masáž je už na úrovni československého Rudého práva v 50. letech. Dneska se večerní zprávy ČT neskládaly prakticky z ničeho, než jak řeky vysychají ve stylu „tohle tady nikdy nebylo“. To, že staré kroniky píší, že Vltava v Praze několikrát prakticky vyschla, se až nepřičetně zatajuje. Tak například:

Rok 1538: Kronikáři popisují, že řeka byla tak mělká, že ji lidé na vybraných místech přecházeli po odhalených kamenech.

Rok 1540: Toto léto je považováno za jedno z nejhorších suchých období v historii celé střední Evropy. Tepla a sucha trvala mnoho měsíců, vysychaly studny i největší toky.

Rok 1674: Další doložený rok, kdy Vltava vyschla.

Rok 1911: Hydrologové naměřili v Praze historické minimum, kdy byl průtok pouhých **13 m³/s** (kubíků za vteřinu).

Jak StB koupila dvě lahve koňaku hrobníkům, aby vykopali ostatky Palacha

Pavel Baroch 2026 seznam

Jan Palach, který se upálil před sedmapadesáti lety, strašil komunistický režim i po své smrti. Ačkoli byl koncem ledna 1969 pochován na Olšanských hřbitovech v Praze, StB nechala jeho ostatky vykopat a spálit.

Byly čtyři hodiny ráno, když se koncem října 1973 na Olšanské hřbitovy v Praze dostavili pod dohledem příslušníků komunistické Státní bezpečnosti tři hrobníci. Brzký čas nebyl vybrán náhodou. Bylo téměř jisté, že v tuto „nekřesťanskou“ hodinu na hřbitově nikdo nebude.

Režim netoužil, aby někdo spatřil, nebo dokonce vyfotil, jak se vykopávají ostatky studenta Jana Palacha, který se v lednu 1969 upálil na protest proti rezignaci veřejnosti po srpnové okupaci.

Hrobníci měli svou práci zanedlouho hotovou. Palachovy ostatky pak StB převezla do nedalekého krematoria, kde byly spáleny. Urnu s popelem následně dostala Palachova matka Libuše. Z přísně utajené akce na Olšanských hřbitovech se dochovala zpráva pražské StB o odměně pro příslušné hrobníky: „Při exhumaci Jana Palacha byly třem hrobníkům, kteří exhumaci prováděli, zakoupeny dvě lahve koňaku v ceně 220 Kč.“

Událost ukazuje, jak velkým nepřítelem byl pro komunistický režim Jan Palach ještě dlouho po své smrti. Ostatně už několik měsíců po jeho tragickém činu se začalo jeho jméno „vymazávat“ z veřejného prostoru. A vzhledem k tomu, že k hrobu na Olšanech chodilo uctít památku studenta Filozofické fakulty nemálo lidí včetně cizinců, musel hrob pryč.

Jak se podrobně píše v knize Jan Palach 69 sepsané kolektivem autorů včetně Petra Blažka, ředitele Muzea paměti XX. století, už při prvním výročí Palachova upálení v lednu 1970 se jeho jméno v tehdejší Československu veřejně vůbec nepřipomínalo. „Postupně bylo tak zlikvidováno místo jeho posledního odpočinku na Olšanských hřbitovech,“ píše se v knize.

Vyšehrad úřady nepovolily

Palach měl být původně pochován na pražském Vyšehradě, ale to úřady nepovolily. Smuteční obřad se uskutečnil krátce po poledni 25. ledna 1969 v Karolinu. Poté byla rakev přenesena do černého pohřebního vozu, za nímž se seřadil průvod, který prošel přes Staroměstské náměstí k Filozofické fakultě. Poslední rozloučení na Olšanských hřbitovech se konalo už jen v užším rodinném kruhu.

Působivý náhrobní reliéf zhotovil sochař Olbram Zoubek. Jenže ten jedné červencové noci zmizel. StB jej nechala odstranit, rozřezat a roztavit. Zoubek následně podle dokumentu Státní bezpečnosti požadoval po úřadech za své umělecké dílo 56 tisíc korun, které skutečně dostal. Lidé navíc chodili k hrobu dál.

„U Janova hrobu bylo neustále mnoho květin a pořád tu svítily svíčky. Nejen na hrobě, ale i daleko po cestičce. Janův hrob se stal poutním místem. Přicházeli sem nejen Pražané, ale lidé z celé republiky. I ze zahraničí. Nebylo chvíle, aby nad hrobem někdo nestál. Mladí, staří s vnoučaty, manželské páry. Lidé modlíci se i stojící v zamyšlení,“ napsal publicista Jiří

Lederer v textu, který je i součástí citované knihy Jan Palach 69.

Nejvíce lidí přicházelo na Olšany 21. srpna a 16. ledna. U hrobu prý nebylo k hnutí. Plná byla i přílehlá cesta. „A okolo hrobu se pohybovali tajní policisté v civilu. Mnohdy zastavovali lidi. Žádali od nich průkazy. Stávalo se, že i vyšetřovali. Zabraňovali ve fotografování, hlavně cizincům,“ napsal Lederer.

Jeho popis potvrzuje dobová zpráva StB ze září 1973, která obsahuje rovněž jména osob, které si „dovolily“ Palachův hrob navštívit. Jsou mezi nimi skutečně i cizinci. „V průběhu minulého týdne bylo u hrobu J. Palacha zadrženo osm VC (vízový cizinec – pozn. aut.), kteří fotografovali okolí hrobu. Filmový materiál jim byl znehodnocen, po výsledku byli propuštěni. Šlo o čtyři švýcarské, jednoho dánského a dva jugoslávské příslušníky,“ píše se v dokumentu.

Nepřátelská dostaveníčka

Ve stejné době StB navrhla, aby byl Palachův hrob přemístěn. „Upozorňuji na nepříznivou situaci, která se soustavně při příležitosti různých výročí vyvíjí kolem hrobu Jana Palacha na Olšanských hřbitovech. Toto místo se stále stává dostaveníčkem protisocialistických a nepřátelských elementů, včetně provokativních návštěv vízových cizinců. Tak tomu bylo i letos v létě v době pátého výročí internacionální pomoci spřátelených armád proti kontrarevoluci,“ napsal tehdy major Karel Kupec, zástupce náčelníka Správy StB.

Současně navrhl vyvinout na Palachovu matku ještě větší tlak, aby souhlasila s převozem pozůstatků svého syna z Prahy. „V případě, že Palachová kategoricky odmítne a nepřipustí jakoukoliv manipulaci, bude jí dáno na vědomí, že místo hrobu je podnětem rušivých jevů a výtržností, ohrožuje obecný zájem a celý případ bude předán prokurátorovi,“ uvedl major Kupec. Libuše Palachová nakonec v říjnu 1973 souhlasila. „Jasně bylo naznačeno, že pokud rodina souhlas nedá, ostatky budou přesunuty někam do hromadného hrobu nebo rozptýleny, aniž by rodině bylo sděleno kde,“ uvedl historik Petr Blažek.

Ostatně už v srpnu toho roku se k hrobu svého syna Jana nemohla dostat, protože cesta k němu byla zatarasená. „Nikdo tudy nemohl projít. Ani maminka ne. U brány opět stálo služební policejní auto,“ popsal situaci publicista Jiří Lederer.

Palachův týden

Na konci měsíce tak byly Janovy ostatky exhumovány a spáleny v krematoriu. Libuše Palachová a její druhý syn Jiří se posléze rozhodli, že urnu s Janovým popelem umístí na hřbitově v rodných Všetatech. Ale i to trvalo – až do března 1974. Z uličky vedoucí k původnímu Palachově hrobu mezitím zmizel zátaras, který se stejně lidé snažili překonávat. Když už byla cesta volná, návštěvníci zjistili, že hrob už nenese jméno Jan Palach, ale Marie Jedličková.

Někteří lidé i tak zapalovali svíčky na původním místě, jiní se vydávali do středočeských Všetat, takže i zde musela operovat StB. Největší akce se tu odehrála na konci ledna 1989 u příležitosti dvacátého výročí Palachovy smrti. Velká vzpomínková akce se měla uskutečnit 21. ledna, ale StB s předstihem pozatýkala více než 300 osob včetně Václava Havla, který se 16. ledna objevil spolu s dalšími disidenty na místě Palachova upálení na Václavském náměstí.

„Všetaty byly obklíčené týden dopředu,“ vzpomínal před časem mluvčí Charty 77 Stanislav Devátý na události před sedmatřiceti lety. Právě Devátému a jeho příteli Ondřejovi Bartoškovi se podařilo s notnou dávkou štěstí proklouznout mezi policejními hlídkami a dostat se až ke všetatskému urnovému háji. Jednu chvíli se dokonce musel plazit. K Palachovu hrobu hodili kytici a trnovou korunu, což StB zjistila, až když se vrátili do Prahy. „Řekli jsme to Petru Uhlovi a oni to pak hlásili ve Svobodné Evropě,“ uvedl Devátý.

Akcí ve Všetatech vyvrcholily v lednu 1989 pouliční demonstrace v centru Prahy, které byly většinou brutálně rozeznány a které do historie vstoupily jako Palachův týden. Tehdy ještě komunistický režim masivní protesty ustál, o deset měsíců později už přišel jeho pád.

Už v prosinci 1989 se náměstí před Filozofickou fakultou vrátilo jméno Jana Palacha, jak bylo spontánně pojmenováno po jeho upálení. V říjnu 1990 byla urna s Palachovým popelem slavnostně převezena ze Všetat zpět na Olšanské hřbitovy a 28. října 1991 propůjčil prezident republiky Václav Havel studentu Janu Palachovi in memoriam Řád Tomáše Garrigua Masaryka I. třídy za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva.

Památník Jana Palacha

- Vznikl přeměnou původního vesnického domu rodiny Palachových z roku 1929 ve Všetatech. Od roku 1989 dům chátral, v roce 2014 ho odkoupilo Národní muzeum.
- Na podobu památníku vyhlásilo architektonickou soutěž, kterou vyhrál MCA atelier (Miroslav Cikán a Pavla Melková).
- Muzeum bylo otevřeno v roce 2019, autorem historické expozice je historik Petr Blažek.
- Expozice ukazuje dobu a čin Jana Palacha v kontextu událostí 20. století.
- Dokument o Palachovi, který se v muzeu promítá, natočila režisérka Olga Sommerová.
- Památník je otevřen od pátku do neděle od 10 do 16 hodin.

Jan Palach

- Narodil se 11. srpna 1948 v Praze.
- Studoval historii a politickou ekonomii na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy.
- Dne 16. ledna 1969 se v horní části Václavského náměstí polil hořlavinou a zapálil na protest proti potlačování svobod a pasivnímu přístupu veřejnosti po okupaci Československa armádami Varšavské smlouvy.
- S rozsáhlými popáleninami byl převezen do nemocnice, kde po třech dnech – 19. ledna 1969 – zemřel.
- Smutečního rozloučení se zúčastnilo několik desítek tisíc lidí.

Vydavatel: To by mne zajímalo, kteří soudruzi soukmenovci rozhodli o vykopání hrobu. Jaks e jima jeich potomkům dnes daří? Jsou ve vládě či vlastní miliony?

*Dvě kamarádky: „Představ si, Karel mě dneska poprvé políbil!“
„No konečně! A už jsi mu řekla, že s ním čekáš dítě?“*

Nepřipomíná vám to něco?

Dvě strany jedné mince:

Lékaři jí řekli, že záře v jejích kostech je „zdravá energie“.

V době, kdy už nemohla chodit, se jí čelistní kost rozpadala v rukou.

Fotografie z roku 1963 ukazuje dobře oblečenou ženu ležící v lékařském křesle, nad ní stojí dva lékaři v bezvadných bílých pláštích. Obrovský rentgenový přístroj – o velikosti automobilového motoru – se vznášá jen pár centimetrů od jejího krku a míří přímo na její štítnou žlázu. Vypadá klidně. Lékaři vypadají sebevědomě. Místnost vypadá sterilně a profesionálně.

Nikdo nemá na sobě ochranu.

Ani pacient. Ani lékaři. Ani olověná zástěra v dohledu. Protože v 60. letech se radiace nebála – oslavovala se.

To nebyla ignorance. To byl vrchol moderní medicíny. Rentgenové záření bylo zázračné. Umožňovalo lékařům vidět do lidského těla, aniž by ho museli řezat. Bylo rychlé, efektivní a – všichni věřili – naprosto bezpečné.

Tak bezpečné, že obchodní domy instalovaly rentgenové přístroje na měření dětských nohou pro boty. Matky každý týden přiváděly své děti a sledovaly, jak se jim na obrazovce rozzáří drobné kostičky na chodidlech, zatímco prodejci hledali „dokonalou sadu“.

Bylo tak bezpečné, že dermatologové mířili paprsky záření na obličej teenagerů, aby „vyléčili“ akné, a dodávali jim dávky, o kterých dnes víme, že byly katastrofálně vysoké.

Bylo tak bezpečné, že firmy stáčely nápoje s příchutí radia – radioaktivního prvku – do lahví a prodávaly je jako „energetické tonikum“. Pili je sportovci. Společenské osobnosti na ně přísahaly. Jedna značka se jmenovala „Radithor“. Slogan? „Věčné slunce“.

Muž, který ho pil s nábožností, Eben Byers, zemřel v roce 1932. Když o několik let později exhumovali jeho tělo, bylo stále radioaktivní. Jeho kosti se rozpadly. Jeho lebka měla díry.

Ale v 60. letech 20. století to už byla stará zpráva. Medicína se posunula kupředu. Rentgenové snímky byly rutinou. Ozařování bylo moderní. Pokrok znamenal jít vpřed, neohlížet se zpět.

Žena na té fotografii – ať už to byla kdokoli – pravděpodobně odešla ten den domů s vděčností za pokročilou lékařskou péči. Lékaři pravděpodobně podali svou zprávu a přesunuli se k dalšímu pacientovi. Rentgenový přístroj byl ten týden pravděpodobně použit ještě desítkrát.

Nikdo z nich to nevěděl.

Nevěděli, že se radiace hromadí. Že každá expozice se počítá. Že štítná žláza – ta žláza ve tvaru motýla v krku, kam byl přístroj namířen – je

mimořádně citlivá na radiační poškození. Že o několik let později prudce vzroste výskyt rakoviny štítné žlázy. Že samotní lékaři, kteří budou stát nechránění po každé seanci, dostanou leukémií a zemřou mladí.

Nevěděli to, protože nikdo neprováděl dlouhodobé studie. Nikdo nesledoval pacienty. Nikdo se neptal na nepříjemné otázky, protože ptát se znamenalo zpomalit a zpomalení znamenalo zaostávat.

Prioritou byl pokrok. Opatrnost byla pro ty, kteří se bál.

Trvalo desetiletí – a tisíce obětí – než se medicína konečně postavila ceně své přehnané sebedůvěry.

V 70. a 80. letech se předpisy změnily. Olověné zástěry se staly povinnými. Byly stanoveny limity expozice. Radiologové začali pracovat za ochrannými bariérami. Zubní rentgen se změnil z každoročního na dle potřeby. Průmysl, který kdysi zacházel s radiací jako s magií, nakonec přiznal, že je to jed.

Ale pro generaci na té fotografii přišlo zúčtování příliš pozdě.

Příliš pozdě pro ženy, kterým byla štítná žláza ozařována a později se u nich rozvinula rakovina.

Příliš pozdě pro tovární dělníky, kteří si malovali radium na ciferníky hodinek a umírali s kostmi zářícími ve tmě. Příliš pozdě pro děti, jejichž nohy byly pokaždé, když jim matky kupovaly boty, rentgenovány.

Fotografie nás teď pronásleduje, protože víme, co oni ne. Vidíme nebezpečí, které oni neviděli. Chápeme, že lékaři ve svých čistých bílých pláštích a sebevědomých postojích nevědomky ubližovali právě těm lidem, které měli léčit.

Ale tady je ta těžší pravda: stále to děláme.

Právě teď existují lékařské postupy, které považujeme za rutinní a na které budou budoucí generace vzpomínat s hrůzou. Technologie, kterým důvěřujeme a které nebyly dostatečně dlouho studovány. Chemikálie, které používáme hojně, protože následky se projeví až za desetiletí.

Jen ještě nevíme, které. Žena na té fotografii z roku 1963 věřila v moderní medicínu. Lékaři věřili ve své vzdělání. Každý v té místnosti věřil, že dělají správnou věc. A mýlili se. Ne proto, že by byli neopatrní, ale proto, že si pletli inovaci s moudrostí. Zaměňovali novost za bezpečnost. Věřili, že rychlý postup je důležitější než opatrný. Historie medicíny není jen příběhem průlomů. Je to příběh těl – skutečných lidských těl – používaných jako experimenty ve jménu pokroku. Je to účetní kniha neviditelných obětí, jejichž utrpení nás naučilo to, co jsme se měli naučit jinak. Ta fotografie není jen historie. Je to varování. Lékaři vypadali sebevědomě. Přístroj vypadal pokročile. Žena vypadala bezpečně. Nic z toho nebyla pravda. A někde, právě teď, ve sterilní místnosti s moderním vybavením a dobře míněnými profesionály, někdo podstupuje léčbu, kterou budoucí generace odstoudí jako barbarskou. Jen to ještě nevíme.

Zdeněk Slouka.

Publicista Zdeněk Slouka (nar. 13. 8. 1923 v Brně) pomohl v dubnu 1948 uprchnout na Západ svému známému Jiřímu Nehněvajsovi. Kontakty na převaděče poskytl také několika dalším lidem, jimž hrozila v Československu perzekuce. Na konci roku 1948 se sám rozhodl pro emigraci.

Po krátkém pobytu v Rakousku zamířil společně se svou ženou do Austrálie. Zde zpočátku pracoval v manuálních profesích, později našel uplatnění jako knihovník. V roce 1952 se vrátil do Evropy, kde se stal politickým analytikem v organizaci US Army Information Control Unit. V roce 1954 se přesunul do USA, kde pro federální vládu analyzoval československý tisk. Této činnosti zanechal poté, co se mu podařilo získat místo komentátora v newyorské redakci rozhlasové stanice Svobodná Evropa. Zároveň psal příspěvky týkající se Československa do periodika The Christian Science Monitor. Vystudoval politologii a od roku 1971 přednášel na Columbia University mezinárodní právo. Též

stál u zrodu Československé společnosti pro vědy a umění, jež sdružovala české a slovenské intelektuály ve světě.

Zdeněk Slouka se dočkal konce nesvobody. Po pádu komunismu přednášel na Karlově univerzitě v Praze a publikoval v tisku, např. v Lidových novinách nebo v Respektu.

Zemřel dne 23. 12. 2012. Za své protirežimní angažmá byl ministerstvem obrany in memoriam oceněn osvědčením účastníka odboje a odporu proti komunismu dle zákona č. 262/2011 Sb.

Což mu způsobilo v hrobě neobyčejnou radost.

Bojujte Proti suchu = splachujte

Petr horák z FB čili XichtKniha

Prezident Pavel spustil národní splachovací akci proti suchu.

Prezident Petr Pavel vyhlásil iniciativu „Deset spláchnutí pro Česko“, která má podle Hradu vyřešit dlouhodobé sucho. Občané mají po dobu 21 dní každý den ve 20:00 synchronizovaně desetkrát za sebou spláchnout záchod. Cílem je uvolnit vodu, která se zbytečně hromadí v městských trubkách a vrátit ji do přírody. Podle výpočtů prezidentova týmu žije v Česku přibližně 10,7 milionu lidí. Při průměrné spotřebě 6,5 litru na jedno spláchnutí by deset po sobě jdoucích spláchnutí celé populace uvolnilo zhruba 695,5 milionu litrů vody.

„Koordinace je naprosto klíčová. Pokud všichni občané ve stejnou chvíli desetkrát za sebou spláchnou, uvolní se významné množství vody, které se dosud zadržovalo v potrubí pod našimi městy,“ uvedl prezident.

Prezident v projevu spojil akci i s širšími tématy.

„Nejde jen o vodu. Jde o záchranu demokracie. Sucho oslabuje sociální soudržnost. Společné spláchnutí je gesto jednoty a také pomoci drobným živočichům jako jsou třeba ježci. Ti dnes trpí extrémním nedostatkem vody. Jejich pitný režim je v troskách. Každé naše společné spláchnutí pro ně znamená naději,“ prohlásil.

Hydrolog doc. Ing. Bohumil Vodrážka, CSc., iniciativu ocenil.

„Jde o geniálně jednoduché řešení. Velká část vody skutečně zůstává dlouhodobě v distribučních sítích. Pokud se ji podaří uvolnit synchronizovaným způsobem, může to mít pozitivní vliv na celkovou vodní bilanci,“ uvedl.

Odborník na kanalizační síť Dežo Horváth varuje, že hromadné splachování může přetížit čistírny odpadních vod a zastaralé potrubí.

„Hrozí přetečení a následná ekologická katastrofa.“

Obavy vyjádřila také paní Marie Horáčková z obce na Znojemsku. Její studna je už několik let bez vody, a proto ji přestavěla na sklad brambor. „Teď se bojím, že když všichni najednou začnou splachovat, tak ta voda se vrátí a utopí mi brambory,“ řekla.

V pátek odpoledne došlo v Praze k prasknutí vodovodního potrubí. Voda se podle svědků valí ulicemi. Někteří pozorovatelé spekulují o možné souvislosti s právě probíhající národní splachovací akcí.

Akce vzniká v době, kdy Česko čelí jednomu z nejsušších období v historii měření. Podle Českého hydrometeorologického ústavu spadlo od začátku roku do poloviny srpna nejméně srážek od roku 1961 a na velké části území panuje extrémní půdní sucho.

Nacista, komunista, agent StB, voják československé armády a masový vrah K. Pazúr dožil nepotrestán

Jan Valtr 2026 medium

Šest týdnů po válce českoslovenští vojáci na Švédských šancích nedaleko Přerova popravili 267 civilistů. Mezi nimi i 120 žen a 75 dětí. Kdo vydal k jejich zavraždění rozkaz? Odborníci o tom dodnes spekulují.

Důstojník československé armády Karol Pazúr a jeho muži v roce 1945 během jediné noci povraždili 120 žen a 75 dětí

„Skvrna národa, mravně méněcenný, nicméně příčetný“. Tak byl v roce 1949 označen prokurátorem Antonem Rašlou u vojenského soudu Karol Pazúr. Dvacetiletý trest si měl masový vrah odpykat v Leopoldově. Jenže nestalo se tak.

Karol Pazúr se narodil v Krompachoch a po škole se vyučil knihvazačem. Krátkou dobu byl úředníkem. Rodina Pazúrových neměla v okolí dobrou pověst. Jeho bratr byl v roce 1932 odsouzený za špionáž ve prospěch Maďarska. Po vzniku Slovenského štátu se stal členem Hlinkovy gardy a jednotek SS.

Karol Pazúr vstoupil do Slovenské rychlé divize a bojoval v Sovětském svazu. V roce 1943 pochopil, že Německo nemůže válku vyhrát a dal se dobrovolně zajmout Rudou armádou. Věděl, že bude muset zahladit svoji nacistickou minulost a po vstupu do československých jednotek se začal družít s Bedřichem Reicinem, který se měl stát jeho zárukou pro budoucnost. Po jeho boku působil Karol Pazúr jako zpravodajský důstojník až do konce války. Následujícího roku vstoupil do KSČ a kariéra mladého komunisty mohla začít.

Pobyt v armádě se mu zamlouval, vrátit se ke své profesi vazače knih ho nelákalo. Po válce tedy zůstal v armádě jako poručík obranného zpravodajství. Protože měl svoji nacistickou minulost, začal vystupovat jako zapřisáhlý odpůrce Němců a všeho německého.

Jako hrdina osvoboditel vykonal se svým plukem na pražském Václavském náměstí slavnostní vojenskou přehlídku a vlakem se vracel do slovenské Petržalky, kde měl pluk základnu. Bylo 18. června 1945. Jeho vlak zastavil v Přerově, kam dorazilo dalších osmdesát vlaků, směřujících stejným směrem na Slovensko. V šesti z nich byli karpatští Němci, kteří se vraceli z Německa domů. Asi tři sta slovenských Němců a Maďarů se vracelo na střední Slovensko. Před rokem byli nuceně vysídleni do Sudet, do oblastí kolem Rumburku, Ústí a Šluknovského výběžku.

Jakmile se lovec Němců Pazúr dozvěděl, kdo je v oněch šesti vagonech, okamžitě každého vyslechl a obvinil je ze spolupráce s nacisty a ze zrady.

Poprvé si do Lověšic, vesnice u Přerova, přišel pro nějaký proviant pro mužstvo. Podruhé už chtěl po předsedovi MNV patnáct mužů na vykopání hrobů pro šest esesáků. „Kdo odmítne, toho můžeme klidně taky zastřelit,“ řekl Pazúr. Ze strachu před zastřelením byla vybrána skupina asi třiceti mužů. Telefonní spojení do Přerova nefungovalo, aby celou situaci ohlásili, a nakonec zastřelení šesti esesáků těsně po válce zase až taková událost nebyla. Jenže nemohli tušit, že nepůjde o šest esesáků.

Večer nechal Pazúr zadržené nastoupit na nádraží, prý kvůli preventivnímu výslechu. V devět hodin

večer vojáci pod samopaly vedli skupinu 267 lidí včetně žen, starců a dětí z nádraží na návrší Švédské šance. Kolem půlnoci třicet místních mužů vykopalo masový hrob. Zajatci se museli svléknout do spodního prádla, odevzdat šperky, peníze a doklady. Ty vojáci okamžitě spálili. Muži prosili o smilování, ženy mlčely a děti plakaly. Vybraná desetičlenná popravčí četa začala střílet zajatce do týlu. Kolem půl páté ráno byli všichni mrtví. Karol Pazúr se svým zástupcem Bedřichem Smetanou ještě stříleli do těch, kdo by mohli přežít. Místní muži, kteří vykopali jámu, stáli během vraždění o sto metrů dál, hlídání vojáky. Poté zasypali masový hrob hlínou a po páté hodině ranní se vrátili do Lověšic.

Je šest týdnů po válce 19. června 1945 a právě skončil jeden z největších masakrů na německém civilním obyvatelstvu. Místní se vrátili domů a snažili se na celou tu hrůzu zapomenout. Vojáci se vrátili na nádraží, kde ještě rabovali v prázdných vagonech, a nakonec odjeli do svých kasáren v Petržalce u Bratislavy.

Asi dva roky byl klid, ale nakonec Pazúr skončil ve vězení. Obhajoval vraždy vlasteneckými důvody. Na dotaz, proč vraždil i malé děti, udiveně odpověděl: „Co jsem s nimi měl dělat, když jsem nechal popravít jejich rodiče?“

Svědkové vypovídali o jeho krutosti, když šestileté dítě ho prosilo, aby ho raději zastřelil, protože chtělo být s maminkou. Jindy zastřelil ženu, která v náruči držela dva kojence. Když její tělo spadlo do hromadného hrobu, Pazúr několik minut naslouchal pláči dětí, než je zastřelil. Vojenský soud ho odsoudil na sedm let a šest měsíců do vězení. Poté, co se Pazúr odvolal, mu byl trest navýšen na dvacet let. Ve věznici začal okamžitě donášet na spoluvězně a zároveň kontaktoval své staré známé, především Bedřicha Reicina, aby se za něj přimluvili. Reicin se dokonce obrátil na samotného Gottwalda a za dva roky byl Pazúr na svobodě. Stihnul to s odřenýma ušima, protože jeho ochránce a kamarád Reicin v tom samém roce skončil na šibenici.

Jako hrdinovi a protifašistickému bojovníkovi zajistili soudruzi Pazúrovi slušné místo ve státní správě a při různých výročích býval pravidelně vyznamenáván. Byl jmenován do vysoké funkce ve Svazu protifašistických bojovníků a nadále fungoval jako agent StB. Údaje o jeho konci se různí. Podle jedněch zemřel v roce 1976 na cirhózu jater v Banské Bystrici. ***Podle jiné verze emigroval do Austrálie za pomoci StB, kde dožil.*** Vyskytla se ovšem i teorie, že ho některý z pozůstalých jeho obětí utopil v řece.

Proč se Rakousku po druhé světové válce podařilo uniknout trestu.

Historie nám říká, že Rakousko bylo připojeno k Německé říši na jaře roku 1938. Anšlus byl potvrzen referendem, ve kterém 99,7 % voličů hlasovalo pro připojení k Německu. Přestože hlasování nebylo tajné, probíhalo v zlověstné atmosféře a Němci zabránili přibližně 8 % potenciálních voličů - Židů a levicových aktivistů - v hlasování vůbec, je obecně uznáváno, že drtivá většina Rakušanů s anšlusem souhlasila.

V následujících letech se mnoho Rakušanů bezproblémově integrovalo do institucí Třetí říše, a to včetně těch, které byly odpovědní za represivní politiku a genocidu. Například se odhaduje, že Rakousko, které tvořilo přibližně 8 % obyvatel Říše, poskytlo až 14 % členů SS a až 40 % dozorců v koncentračních táborech.

Rakouskou národnost měli takové nechvalně známé osobnosti, jako byl šéf RSHA Ernst Kaltenbrunner, říšský komisař pro okupované Nizozemsko Arthur Seyss-Inquart a organizátor holocaustu v Polsku a Itálii Odilo Globocnik. Sám Adolf Eichmann, narozený v Německu, vyrůstal a rozvíjel svou osobnost v Rakousku a právě odtud nejraději verboval své nohsledy k organizaci holocaustu v celé Evropě.

Zdálo by se, že Spojenci měli tisíc důvodů hnát Rakušany za jejich podíl na válce a obrovských zločinech k odpovědnosti, ale stal se opak. V listopadu 1943 Spojenci vydali tzv. Moskevskou deklaraci, v níž prohlásili anšlus za neplatný a uznali Rakousko za „první oběť Hitlerovy agrese“. Spojenci naivně doufali v posílení separatistických tendencí v Rakousku, k čemuž však nikdy nedošlo. V téže deklaraci sice stálo, že se Rakousko nevyhne odpovědnosti za účast ve válce na straně Německa, ale Rakušanům se podařilo odpovědnosti vyhnout.

27. dubna 1945 ve Vídni dobyté sovětskými vojsky vyhlásila Prozatímní vláda složená ze sociálních demokratů, komunistů a křesťanských demokratů vznik „Druhé rakouské republiky“. Členové vlády, kteří, abychom byli spravedliví, pod nacistickým režimem z velké části trpěli, argumentovali, že jelikož rakouská státnost v letech 1938/45 neexistovala, mělo by za nacistické zločiny nést odpovědnost pouze agresivní Německo, nikoli mírumilovné, nově osvobozené Rakousko.

Slovy badatele Rainera Lepsiuse Rakousko svou vinu „externalizovalo“ a zcela ji přesunulo na svého severního souseda. Například v průběhu druhé poloviny 20. století rakouské úřady drze odmítaly židovským žadatelům restituci „arizovaného“ majetku a přesměrovaly všechny nároky na Německo, které bylo podle rakouských úřadů za holokaust odpovědné.

Tento vylhaný mýtus o Rakousku jako „první Hitlerově oběti“ usnadnil integraci mnoha bývalých nacistů do poválečné společnosti, neboť i oni byli nyní vykreslováni jako „oběti“, oklamané a zrazené zrádným padouchem. Zajímavé je, že tato neochota mít něco společného s poraženými Němci posílila rakouskou národní identitu, která se v meziválečných letech první republiky obyvatelům země nikdy plně neujala.

Vrcholem, zvláštního "postoje Rakouska k minulosti bylo zvolení prezidentem Kurta Waldheima, bývalého důstojníka Wehrmachtu, který byl během války zapleten do temných akcí na Balkáně. Předpokládá se, že se masakrů přímo nepodílel, ale nemohl o nich nevědět a zcela jistě se je nesnažil zastavit. Teprve masivní mezinárodní skandál, který vedl k izolaci Rakouska v zahraniční politice, posunul rakouskou historickou paměť vpřed. V 90. letech 20. století rakouské úřady historickou odpovědnost své země za nacistické zločiny uznaly a v roce 2000 souhlasily s restitucí a odškodněním židovských obětí a otrockých dělníků - tzv. ostarbeiterů. 55 let po konci války, když většina obětí již nežila.

Sedí Rabinowitz na lavičce před svým domem. Jde kolem Silberstein a zeptá se ho, nad čím přemejšlí.

„Ale, je to jen taková marnost nad marností. Napadlo mě, že kdyby Adam a Eva byli Čiňané, snědli by nejdříve hada a bylo by po problémech.“

Německý chaos nabírá švunk

Benjamin Kuras 13. srpna 2026

Německo sklouzává do chaosu tempem, jaké nepůjde hned tak zpomalit, tím méně zastavit, a vůbec už ne v dohledné době otočit. Jako by mu pořád někdo mydlil kluzký svah. Není divu, že se našim sudetským krajanům stýská po Brně. Jenže ani to jim nepomůže nadlouho. Nejsme už oddělení elektrickým ostnatým drátem a minovým polem, tak dřív nebo později to i k nám prosákne. Takže nám stojí zato si Německo omrknout alespoň obměsíc. Takže:

Po sotva roce vládnutí je současná koalice křesťanských demokratů CDU/CSU se sociální demokracií SPD na dně své popularity a v sondážích je s ní spokojeno jen 12% procent tázaných. Sám kancléř Merz v populatitě spadl na 16%. Ze zklamání až rozhořčenosti „umírněně“ pravicových voličů těží „neumírněná“ pravicová AfD (Alternativa pro Německo), která pro mnohé přestává být tím „extrémistickým strašidlem“ a Merzovu CDU/CSU v sondážích předhání celostátně na 29% proti 22%. Ve východních krajích (bývalém NDR) přešplhává 30%, v Sasku-Anhaltsku dosáhla 42%, dvojnásobek preferencí CDU.

„Protipožární zed“, kterou ostatní strany postavily proti AfD, se začíná drolit. Nesouhlas se zdí vyslovuje 55% tázaných. V Hessensku ji už prolomila CDU společným hlasováním s AfD. Mnozí pravicoví anti-extrémističtí voliči začínají uznávat, že pověst AfD jako „schvalovače nacismu“ stojí na jednom neustále omílaném bonmotu jednoho jejího funkcionáře, že „nacismus byl jen flek ptačího hovínka na tisícileté úspěšné historii Německa“. Zda zrovna „ptačí hovínko“ je chvála nacismu, je otázka hodná seriózní diskuse.

Podobnou otázkou může být, jak by cosi nacistického mohlo vystupovat jako ze všech německých stran nevstřícnější vůči Izraeli a prosazovat ochranu německých Židů před nenávisť, která tentokrát pramení hlavně z islámské imigrace. Anti-imigrační a „islamofobní“ rétorika AfD se jen trochu pozorným pozorovatelům potvrzuje v tempu a agresivitě islamizace viditelné po celém Německu. Včetně škol, kde muslimské děti šikanují děti nemuslimské, dozvídají se čtenáři časopisu Focus od křesťanské neziskovky Arche.

Ale hlavně rostoucím počtu tradičních voličů CDU čistě matematicky dochází, že „středová neextrémistická“ koalice nedokáže sestavit většinu, když SPD spadla na 13 procent a liberální FDP vypadla pod volitelných 5%. Se zbývající krajní levicí Zelených (14%) a Die Linke (10%) si možné spoluvládnutí dokáže představit ještě překvapivých 37% vytrvale anti-AfD naladěných členů CDU, i když musí vědět, že taková koalice by se velmi rychle rozhádala. Koalice CDU-AfD se nakonec možná chtíc nechtíc bude jevit jediná početně sestavitelná, ledaže by se na opačné straně sociální demokraté vzdali veškerého předstírání demokracie a odevzdali se totalitně levicovému extrému provázenému uspišeným ekonomickým krachem a nezastavitelnou islamizací.

CDU se ale ještě snaží jít na to od jiného lesa. Všem poslancům AfD poslala pamflet vysvětlující, jak nebezpečná ta jejich strana je, a jak jí i hrozí zákaz, a přidala k tomu mustř rezignačního dopisu vystoupení ze strany a přihlášku do CDU.

Migrační statistiky se mezitím vyvíjejí takto: O občanství v roce 2025 žádalo rekordních 467 400 imigrantů a rekordních 332 500 je získalo. Německo teď má 26 procent obyvatel emigrantského původu. Většinu z nich tvoří muslimové, z nichž 45 procent mladších než 40 jsou názorově „islamisté“ (šaria, džihád, antisemitismus), sděluje policejní oddělení MOTRA, jehož funkcí je „monitorovat a analyzovat radikalizaci“.

Nejpočetnější skupinu 20% nových Němců s dvojím občanstvím tvoří Syřané. Přes 700 tisíc dalších Syřanů neprošlo integrací a mělo by se vrátit „budovat vlast“, doporučil kancléř Merz. Třebaže jim k tomu německá vláda nabízí každému 8 tisíc eur, návrat do Sýrie se jim nedaří. Syrská vláda „kategoricky odmítá přijmout deportované“, neboť v Německu jsou „strategickým zdrojem“. Rozumějme, zdrojem islamizace Evropy, na níž se ta nová nadějná syrská vláda zřejmě rozhodla „strategicky“ podílet. Na co jiného asi jí Evropa taky už darovala 37 miliard eur.

Pokus Merzovy vlády alespoň snížit sociální podporu neuznaným azylantům zamítl Evropský soud (ECJ) jako nezákonný. Německu tedy zůstávají na krku, ať dělá, co dělá – a ať oni dělají, co dělají. A policejní statistiky sdělují, že Syřané páchají 14krát víc trestných činů, než domorodí Němci.

Krajně levicová strana Die Linke navrhuje volební právo pro všechny cizince pobývající v Německu déle než 5 let, i bez udělení občanství. Těch je 14 milionů, většinou levicově smýšlejících, jak si strana předem ověřila s nadějí na volební úspěch. Už tak výdaje na imigraci Němce přicházejí ročně na 24,8 miliard eur ze spolkové pokladny (podle informací spolkového Ministerstva financí), plus dalších nejmíň 16 miliard z regionálních fondů. Přímé sociální dávky pobírá 2,6 milionu imigrantů. Imigrantská vězeňská populace stojí státní pokladnu 1,6 miliardy ročně. Stíhání imigrantského organizovaného zločinu 2,7 miliard ročně.

Zdravotní pojišťovny padají do mnohamiliardového deficitu a zvyšují poplatky výdělečně činným občanům. Při trvalém nedostatku zdravotního personálu se nemocnice potýkají s nedostatečnou kvalifikací imigrantských lékařů, vedoucích často k chybnému léčebnému postupu, s několika případy zaviněného úmrtí zaznamenanými v časopise Cicero.

Berlínská policie varuje, že ve městě po sobě ovládnutí drogového trhu střelí gangy Turků a Kurdů, střelby hlášeny více než 500krát, plus tu a tam i granát. Stále častější je zastrašování, vydírání a vymáhání peněz z místních obchodníků.

Thilo Sarrazin, autor bestselleru Deutschland schafft sich ab (Německo se likviduje) dnešní Německo komenoval: „Tehdy jsem předpověděl, že do několika desetiletí se Němci stanou menšinou ve vlastní zemi. Ale stane se to mnohem dřív.“

Kancléř Merz se zlobí. Ne na sebe, že se mu nedaří slíbené zastavování imigrace a souběžného ekonomického pádu. Zlobí se na občany, kteří se zlobí na něho a na internetu ho urážejí. Častují ho takovýmito epitety. Lügenfritz (prolhanej Fricek). Lackaffe (náfuka). Lügen-Kasper (prolhanej kašpar). Verlogener zweite Wahl Kasper (švindlířskej druhořadej kašpar). Lügenbaron (Baron Prášil). Ftnz Frieder (to první slovo je

zkratka drsného pojmenování dámského ohanbí, takže nejspíš asi „pičus Frida“).

Na tohle ale mají německé zákony paragraf 188 „urážka politických osobností“. A tak jen co si kancléř postěžoval, strhla se vichřice soudních předvolání a padlo několik set pokut od 100 po 2000 eur, podle příjmu urážejícího a stupně urážlivosti. Nejvíce vyfasoval ten (zřejmě i dostatečně majetný) pičus. Rozsudky pravily, že tato označení „mají potenciál podlomit věrohodnost oběti, neboť mohou posilovat negativní předsudky nebo dokonce agresí u podobně smýšlejících osob.“

AfD si i tímto u voličů polepšila, když jako jediná vyzvala ke zrušení tohoto pragrafu s bizarním nápadem, že před zákonem by si měli být všichni občané rovni. Proti zrušení paragrafu jsou všechny ostatní strany. Zato se mnohé přidávají k výnosu Spolkového úřadu na ochranu ústavy (BfV), že AfD je „certifikovaná extrémně pravicová organizace“ provinilá výroky „rasistickými“ a „antimuslimskými“. Ani to však stále nestačí soudům na vydání oficiálního zákazu strany.

Ale toho pravicového extremismu v alternativních médiích už má vláda plné zuby, a tak instaluje do internetu nové algoritmy navádějící brouzdače k informacím „spolehlivým“ a odvádějící je od „nespolehlivých“. Ne cenzura, jen to nenápadně navádění a odvádění. d to v zájmu stabilizace „médií veřejné hodnoty“, nerušených ničím veřejně nehodnotným. Samozřejmě z nutnosti „boje proti dezinformacím“ a „zachování demokratické debaty“. Řídit to bude státem ustavená Komise pro licence a dozor (ZAK). Remcalové tomu říkají „rdoušení názorové plurality“. Že kancléř je pičus, se už nikdo nedoví.

Ale při tom všem se německá demokracie nescvrkává, nýbrž rozšiřuje. Na entity, které dosud nikoho nenapadly, a Neněmce asi ani napadnout nemohly. Ekologická neziskovka zvaná Organismendemokratie (demokracie organismů) propagující občanská práva „pro všechny organismy na německém území“ předloni získala od Bundeszentrale für politische Bildung (spolková centrála pro politické vzdělávání) grant 109 tisíc eur. Se schválením kulturního oddělení berlínského senátu a s vysvětlením, že „všechny organismy mají mít rovná práva na politickou účast“ a „ekologie funguje líp, když se lidé nechovají diktátorsky“. Tam se nacházejí biliony volebních hlasů od červíčků, bacílků a virůsků. Nejspíš pro stranu Zelených. A pak že Němci nemají smysl pro humor.

SPORT

Pátek 21. 8. 2026 - Prohra basketbalistů

Čeští basketbalisté prohráli na Supercupu v Hamburku s Německem vysoko 82:115. V sobotu budou hrát o 3. místo s Tureckem, které podlehl Chorvatsku.

Prohra hokejistek

České hokejistky podlehly ve druhém utkání na prvním turnaji Euro Hockey Tour v Klotenu Švédsku 2:4 a zůstávají bez bodu. Ve středu prohrál tým kouče Briana Idalského s Finskem 1:3. V posledním duelu se utkají Česky v sobotu od 15.00 se Švýcarskem.

„Tak co, Pepíčku, jak se těšíš po prázdninách do školy?“ ptá se dědeček na konci prázdnin. „No, asi jako ty na babičku, když se má vrátit z lázní.“

Meet the man behind the student protests against Pauline Hanson.

Kurt Rivers

A far left socialist activist group ran a month long campaign in an attempt to get high school students around Australia to participate in their anti Pauline Hanson campaign.

That group is known as the Socialist Alternative, an Australian organisation that describes itself as “a revolutionary socialist organisation” with a mission to “ultimately fight to overthrow the capitalist system and create a world run democratically by workers—one that prioritises human need, not profit.”

It has branches and student clubs in most major Australian cities and publishes the fortnightly newspaper Red Flag. While purporting to be focused on the mission of overthrowing capitalism it campaigns for many left wing agendas such as LGBT rights, climate change, racism, refugee rights and support for the end of the genocide in Palestine, organising protests in support of these ideas all over Australia.

The organisation is also involved in the trade union and student union movements which they use as fronts for their agendas and astroturfing activities as was the case in this instance with the National Union of Students (NUS) as the advertised organiser of this latest protest.

Socialist Alternative was formed in 1995 in Melbourne by a group of activists, including Mick Armstrong and Tom Bramble after they split from the International Socialist Organisation (ISO) following internal disagreements.

Today the group’s leader is considered as Mick Armstrong, the man pictured below who appears to be in his 60s at least. Armstrong’s political beliefs are heavily rooted in Trotskyism, a branch of Marxism and Leninism developed by Russian revolutionary and intellectual Leon Trotsky which advocates for the tactic of a united front against right-wing parties.

One could say these are quickly becoming antiquated ideologies in today’s political landscape, especially in Australia with our major left wing party Labor increasingly becoming more intertwined with the corporate capitalists and the Labor policies of mass immigration directly benefiting the capitalists by flooding the labour market and driving the scarcity and rising cost of housing with the biggest benefactor being the bankers that pull the strings of our economy.

Socialist Alternative’s stated mission now directly contradicts the actions it takes on the streets. It’s quickly becoming its own enemy, and it doesn’t even know it.

And this is why this man continues to look for younger minds to mould by now targeting our high school aged children to push his agenda. Even uni students are wising up to the reality that is facing our country. Armstrong needs to get them before they start to think and he has no shame in attempting to do it right under our noses.

As previously stated he ran a month long social media campaign to target high school aged children to protest against the one political party that actually has Australians in mind as opposed to the two majors obviously bowing to their corporate masters who hide their agenda in human rights campaigns while their true aim is

to strip every one of us of every right they can by intentionally descending society into chaos and stepping in as the saviour.

Mick Armstrong is an old man, with radical old ideas that don’t apply to today’s society completely blinded to the reality unfolding in front of him. But nonetheless he presses on.

We can take some comfort in the fact that this most recent campaign was a fail with only small numbers of what were obviously naive radicals responding to his call to action. The mainstream media tried to hide this fact but they tried too hard and the metaphorical emperor was caught with his pants down.

But this won’t be the end for Armstrong and his organisation nor the other left wing groups in Australia as they scramble to try and derail the Pauline Hanson One Nation train heading into the next election.

They will have their sights set on our youth, the easiest minds to mould with their heart string pulling campaigns. We must be the loudest voice in our children’s and young adult’s minds if there is any chance of stopping the continued destruction of Australian culture and the lucky country status that we once boasted.

Teach your children Kings and Queens.

Did you know that the first 3 letters from Sweden and Denmark combined together will give you Sweden

And interestingly the remaining letters put together will give you Denmark

Aboriginals.

This is a comment written by a John on the Daily Telegraph page who has an Aboriginal ancestor.

On 26 January, 1788, when the First Fleet ships unloaded their ~1200 convicts, Royal Marine guards and officials, not a shot was fired.

As they looked around what's now Circular Quay they saw nothing other than bush.

Not a single building, planted field, domesticated plant or animal - nothing at all. It was the same across the continent. It was "terra nullius" - a vacant land.

There was no Aboriginal Army to defeat in battle. There was nothing to claim as the spoils of victory.

There was just wild bush. The few Aborigines who came out to have a look at these strange people, were completely illiterate and innumerate and those on the south side of the harbour spoke a language completely unintelligible from those on the north side of the harbour, and they'd been constantly at war with each other for as long as anyone can remember.

There was no "invasion".

Captain Phillip was instructed by the government in London to treat the natives "with amity and kindness" and he did.

No Aborigines were shot; no platoon of Marines fixed their bayonets or loaded their muskets or took a shot at anyone who emerged from the bush to see what was going on. Instead, they offered them gifts and friendship.

Most people now "identified" as "indigenous" - like myself and my children and grandchildren have European - mostly British - ancestry to a greater or lesser extent.

I recently had a DNA test done that shows I'm 48% Irish, 20% English, 30% Scandinavian, 1% Spanish and 1% Aboriginal.

The absurdity is that, in this time of identity politics, I am an "Aborigine" by virtue of the fact that one of my Irish ancestors married an Aboriginal woman 6 generations ago.

There is no reason to change Australia Day. It was the day "Australia" came into being, and had it not been for those British coming ashore on 26 January, 1788, I wouldn't exist and neither would Anthony Mundine.

The names 'Anthony' and 'Mundine' are as English as a cold pork pie or fish-n-chips wrapped in newspaper.

It's time for all indigenous people to get over what happened 229 years ago and stop playing the victim..

John.

Vydavatel: Do you know that aboriginals replaced word “custodians” in “Welcome ceremony” with the word “owners”?

And receiving more and more land.

The most of these “Aboriginals” are in reality antisemitic, anti-Australian communist labors who pretend they are aboriginal descendants.

Labor is Favouring Muslims Over Christians, Jews, and Atheists

by Terry Harding

Most Australians will be unaware that our Prime Minister has been on a warpath since 30 September 2024. In response to massive public pressure for him to respond to the growth of antisemitism, before the Bondi Terrorist Attack, he appointed a Special Envoy to Combat Islamophobia, Mr Aftab Malik. Mr Albanese set himself to go to combat.

After 12 months of work, on 12 September 2025, Mr Malik delivered to the Prime Minister his report for “Combatting Islamophobia”, entitled: “A National Response to Islamophobia: A Strategic Response for Inclusion, Safety and Prosperity” – The Malik Report.

Malik’s report targeted 12 Commonwealth departments and institutions with 54 recommendations that presented around 180 major changes to Australia’s democratic and cultural landscape.

Ten months later, following public pressure from Malik, the Prime Minister stated on 18 July 2026 that he had accepted 35 of Malik’s recommendations and rejected 19 of them.

I had paid close attention to Malik’s 2025 report on “Combatting Islamophobia”. I wrote an analysis and review of Malik’s report, so I was very keen to find out which 35 recommendations of Malik’s original 54 recommendations, that the Prime Minister had approved for implementation.

Read more:
<https://dailydeclaration.org.au/2026/08/11/albanese-hidden-35-how-labor-is-favouring-muslims-over-christians-jews-and-atheists/>